

ГИМ НАЗ ИЈА ЛАЦ,

Лист ученика и професора
Гимназије „Светозар Марковић”,
Нови Сад, број 28, март 2015.

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Још једној школској години приближава се крај. Матуранти ускоро одлазе, а нови ученици се спремају да сигурним кораком закораче у најлепши период свог школовања. Наша Гимназија се из године у годину развија, унапређује и труди да усређи све оне који јој пруже ту могућност. Ове године отпочети су нови пројекти, радионице, а одржане су и многе манифестације као и представе. Састали смо се са директорком Татјаном Вукадиновић и поразговарали о актуеним догађајима у нашој школи.

Шта бисте издвојили као најважнији догађај из њекуће године?

Пошто текућа година траје, није лако издвојити један догађај. У нашој школи је је актуелно много дешавања, а у овом моменту више ме преплављују импресије о томе колико различитих активности имамо и колико је богат и садржан наш школски живот. Што

се тиче наставе и њеног трансформисања у смилу осавремењивања приступа, то се одвија кроз велики пројекат Министарства просвете и Савета Европе - *Развојница*. Важан догађај у школи јесте учење и стручно усавршавање професора кроз обуке и семинаре, у току је увођење истраживачког приступа и пројектне наставе у оквире редовне наставе, већег ангажовања ученика као иницијатора активности, док се улога професора донекле модификује јер је све чешће менторска. Такође, нагласила бих да постоје бројне активности ученика који нас задивљују резултатима и квалитетом својих ангажмана. Издвојила бих то да је наша школа награђена признањем *Кајетан Мишина Њовеља* за изузетно постигнуће у области образовног и васпитног рада. Наравно, постоји још мноштво великих и малих догађаја, сјајни наступи наших ученика, многи пројекти чији су креатори ученици и професори.

Како сће задовољни радом наше школе?

Веома сам задовољна и поносна на рад наше школе. Сви заједно креирамо подстицајну, позитивну атмосферу у којој се учи, ради, сарађује са задовољством, атмосферу која је погодна за лични развој и усавршавање. Наравно, то не значи да је код нас све идеално, да немамо проблема и да у том раду не начинимо неке грешке, али све то је један природан процес и на грешкама учимо сви заједно.

Да ли имамо иновације у школи ове године?

Иновације постоје у разним сегментима, истакла бих оне које се тичу наставе и начина рада. На пример, ученици се под вођством професора укључују у истраживачке пројекте, имали смо *Дан креативности* у новембру, када је изведено небројено много креативних часова где су и ученици и професори, као и наши гости из Сегединске Гимназије, имали прилику да кроз креативне и едукативне радионице испоље креативност, а знамо колико су позитивни ефекти тога за лични развој. Такође, ученици праве свечане програме обележавања јубилеје знаменитих личности и важних историјских догађаја, снимали су филмове, правили представе, рекламе, часописе итд. Имали смо и недељу посвећену здрављу са слоганом *Моје здравље је у мојим рукама*. Да би се уводиле квалитетне промене битно је да се оне изводе у континуитету, да се чува оно што представља добру праксу и добру традицију. Иновације се надограђују. Поступак формативног оцењивања треба да замени до сада доминантно сумативно оцењивање, да оцена буде подстицајна и пружи ученицима повратну информацију и буде оријентир за учење и развој.

Да ли су досадашњи успеси љружили мотивацију за нове?

Свакако да су досадашњи резултати мотивишући за наш даљи рад. Као што је

за лични идентитет значајно претходно искуство и континуитет сећања, тако је и у образовно - васпитном процесу битно искуство успешног рада, јер се никад не почиње сасвим из почетка. Желим да нагласим да су досадашња признања о квалитету школе за нас драгоценост признање. Поносимо смо, али нас успех обавезује и чини одговорним убудуће. Успех у раду је одскачна даска за нове шансе. Ове године смо добили опрему у вредности од десет милиона динара. У ту опрему спадају рачунари, видео пројектори, камере, спортска опрема, електрични пијанино, микрофони, касетофони, пећ за печење глине, штафелаји и још много тога. Све смо то добили захваљујући досадашњем раду, јер смо се квалификовали својим резултатима да будемо изабрани као једна од десет гимназија у пројекту *Развионица*. Други пројекат који ће нам омогућити уређење простора за неговање ученичке даровитости и просторије за интеркултуралне активности је пројекат *Регионалне подршке инклузивном образовању*. У раду и напредовању битна је поступност, а вишедеценијски резултати наше школе су такви да делују инспиративно и обавезујуће.

Какви су планови за даљи рад наше школе?

Планови постоје, али кажу да о њима не треба говорити да би се остварили. Сваке године правимо Годишњи план у чијој изради учествују скоро сви професори. Велика ствар за школу је када се ученици укључе у планирање, али и реализацију активности. У Ученичком парламенту у току је планирање сарадње са ученицима из Гимназије у Крању. Подухват који планирамо ове године јесте изградња великог степеништа које ће водити са првог спрата на други. Такође, предвиђено је прављење излаза из сутерена у двориште школе, што ће омогућити коришћење сутеренског простора и отварање ученичког клуба у просторијама.

Да ли постоји нешто што бисте поручили зајосленим и ученицима наше школе?

Моја порука је да околности у којима живимо некад нису идеалне, али вером у себе и радом на себи успећете у ономе што желите. Верујте у своје могућности и радујте се сваком дану и прилици да доживите нешто лепо, урадите нешто добро и сазнате нешто ново!

Драгана Граховац IIIЗ

Инклузија

Пројекат
*Регионална подршка
инклузивном образовању*

Интервју са директорицом Гимназије Татјаном Вукадиновић

Шта подразумева инклузија?

Појам инклузије се односи на укључивање сваког ученика, сваког члана заједнице у процес образовања на начин, који је за њега најоптималнији. Иако је то релативно нова реч у савременој педагошкој пракси, инклузија обједињује неколико важних аспеката као што су висок професионализам, хуманизован приступ раду са ученицима, а то је пре свега рад из срца, као и грађење једне радне и подстицајне климе која оличава систем вредности и у којој има места за сваког ученика. С обзиром да смо ми вишенационална заједница са мноштвом различитости, од националних, верских преко социјалних, ово такође представља изазов. Појам инклузије се често погрешно везује за ученике који имају неку форму инвалидитета. За нас, бити инклузиван значи укључити све ученике у социјалну заједницу. Акцент у нашој школи се ставља управо на социјалну инклузију, на ту здраву, добру, хуманизовану и подстицајну атмосферу и на мноштво шанси које се могу пружити ученицима наше Гимназије.

Шта представља пројекат Регионалне подршке инклузивном образовању и на који начин је наша школа била део овог пројекта?

Гимназија „Светозар Марковић“ се пре две године пријавила на конкурс који је расписао Савет Европе, у сарадњи са Европском унијом и уз подршку Министарства просвете Србије. Наша Гимназија је изабрана као једна од седам школа Србије које су укључене у пројекат *Регионалне подршке инклу-*

у оквиру инклузивног образовања, недавно је уведен нови пројекат под називом *Регионална подршка инклузивном образовању* који ће трајати до јуна 2015. године. Да бисмо сазнали мало више о овом пројекту и учешћу наше школе у њему, попричали смо са директорицом Татјаном Вукадиновић и школским педагогом, Драганом Бајатовић.

зивном образовању. Пројекат је регионалног карактера и у њега је укључено четрдесет и девет школа из балканских земаља. Оно што бих посебно истакла јесте да је наша школа постигла најбоље резултате од свих школа које су биле укључене у пројекат. Оцену за инклузивност, коју нам је саопштила Лондонска школа економије је 4,04 што је изузетно високо и за најразвијеније европске земље, тако да смо поносни на овај резултат, који се пре свега тиче социјалне климе, отворености и неговању процедура у којима се ученицима пружају шансе за различите активности. Ми смо се одлучили да инклузију развијамо у неколико правца, а један од њих је интеркултуралност. Уредићемо једну собу за интеркултуралне активности, ту ћемо набавити опрему, рачунаре, камере, фото-апарате... Такође, уредићемо још једну просторију, наш бивши Инфо-центар, и преименовати га у Кутак за неговање даровитости.

Интервју са школским педагогом Драганом Бајатовић

Нашу школу је у децембру прошле године посетила делегација Европске уније и Савета Европе, коју су чинили представнице Немачке, Белгије, Француске и Албаније. Како је изгледала њихова посета?

Они су желели да виде како изгледају примери добре праксе у области инклузије. Били су изненађени стилем и начином нашег рада и желели су да посете неке од часова. Одељење IV4 је са професорицом Мирјаном Станић организовало фантастичну драмску радионицу, где су представили аспекте драме апсурда Семјуела Бекета на начин на који га они доживљавају. Гости су били задивљени степеном интеграције деце која су у инклузивном образовању и желели да сазнају више о принципима по којима ми радимо. Сам драмски прилаз том веома озбиљном проблему апсурда их је задивио. Присуствовали су и једном часу психологије на енглеском језику где су ученици II7 са својим одељењским старешином, Љиљаном Арађански Рајков, обрађивали тему *Трема* и како је превазићи. Они су на један посебан начин пришли проблему, обрадили га и поделили утиске са члановима делегације. Након тога, група ученика коју смо позвали је била у могућности да разговара са нашим гостима.

Какви су били учесници делегација из других земаља?

Гости из Албаније, који су први пут дошли у посету у нашу школу су потпуно другачије замишљали инклузију код нас. Нису знали за аспект социјалне инклузије, за наш ради са талентима, нити какав ниво образовања поседују наши ученици. Изразили су жељу за сарадњом, да бисмо међусобно поделили наша знања и искуства и позвали нас да их посетимо. Професори из Француске су били фасцинирани чињеницом да имамо три професора француског језика и да је француски језик заступљен у толикој мери. Такође, били су задивљени тиме што су ђаци путовали у Француску и чињеницом да је професорица француског језика Тамара Деспотовић Ђурчић са драмском секцијом на француском језику била на низу фестивала, од Истамбула до Париза. Представници Немачке су били изненађени колико професори немачког језика раде на пројектима и Даном отворених врата, када се немачка култура презентује гастрономским специјалитетима. На крају посете, делегати су имали могућност да изнесу утиске и

многи, међу којима су били и представници Белгије, који су рекли да су почаствовани што су дошли и да су изненађени, јер се на овај начин инклузивно образовање нигде у Европи овако не примењује. С обзиром на то колико је систем образовања у Европи другачији, и у неким аспектима напреднији него систем у Србији, можемо рећи и да је велика част што смо добили овакве речи хвале од делегата из других земаља.

Да ли постоји неки посебан догађај у оквиру овог пројекта на ком су ученици учествовали?

У оквиру истог пројекта, Регионална подршка инклузивном образовању, 23. фебруара смо имали снимање које је организовала Европска унија и Савет Европе. Одабрали смо једну посебну групу деце која су причала са делегатима о нашој Гимназији. Ти ученици су матуранти Лав Бока, Милан Лазић и Александар Ивковић, као и ученице трећег разреда Ивана Пејак и Севђуље Рамадани. Као талентовани и даровити ученици наше школе, имали су много тога да кажу о аспектима знања које су стекли у Гимназији, шта су у међувремену спознали и колико им је Гимназија помогла у томе. Такође, свако од њих је причао о својим талентима и ваннаставним активностима. Сниматељи овог прилога су били задивљени, јер по први пут разговарају са ђацима који и без њихових питања дају квалитетне одговоре на одређене теме.

Катарина Цимбаљевић III5

У оквиру Инклузивног образовања и пројекта Регионална подршка инклузивном образовању постоји и посебан програм под називом Вршњачка едукација. То је процес у коме ђаци који имају знања о одређеној теми преносе усвојено знање својим вршњацима кроз радионичарски рад.

ОД МАРТА

7. март 2014, у Свечаној сали Гимназије одржана је представа „Краљица Марго“ драмске трупе „Point de Vue“ коју је организовала професорка Тамара Деспотовић Ђурчић.

Школски хор предвођен професорицом Мајом Дринчић припремио је свечану приредбу 21.03.2014. године поводом Дана школе у част годишњице Првог светског рата.

Јубиларно 20. Школско позорје одржано је 20, 28, 29. марта 2014. године у Гимназији. Учествовало је шест средњих школа: Гимназија „Исидора Секулић“ Нови Сад, Гимназија „Урош Предић“ Панчево, Гимназија „Светозар Марковић“ Суботица, Гимназија „Бранко Радичевић“ Стара Пазова, Гимназија „Светозар Марковић“ Нови Сад и Гимназија „Никола Тесла“ Апатин. Сва дешавања на Позорју учесници и гости су пратили путем *Билтена* који је уређивала Милена Маричић, професорка српског језика и књижевности.

Ученица Гимназије, Милана Ђоновић, 26. 6. 2014. присуствовала је додели признања најбољим матурантима из целе Србије.

Посета Новинарске секције Радио-телевизији Војводине 12. 12. 2014.

Први заједнички обилазак града ученика првих разреда Гимназије организован је 20. септембра 2014. када су ученици обишли знаменитости Новог Сада.

Ликовна колонија по први пут је одржана у Гимназији, 18.10.2014. Учесници ликовне колоније били су познати уметници као и ученици и наставници Гимназије.

Обележавања годишњице Новосадске рације, који је од 21.01. до 27.01.2015. приређен у просторијама Културног центра Новог Сада.

Ученици Гимназије у организацији професорице историје, Александре Поповић, учествовали су у програму

Захвалница Гимназији „Светозар Марковић“ поводом јубилеја 100 година од рођења Богдана Шупута додељена је 5. децембра 2014. године.

ДО МАРТА

Гимназију су 3.12. 2014. године посетили представници Савета Европе и наставници из Немачке, Белгије, Француске и Албаније у оквиру пројекта *Регионална подршка инклузивном образовању*.

У Гимназији „Светозар Марковић“ 4.12.2014. одржана је промоција часописа **Аграф** и Филозофског центра за психоанализу (ЦЕРИП). На промоцији су учествовали: проф. др Дамир Смиљанић, доц. др Срђан Дамњановић и проф. Милан Попов.

Лајла Макинен, експерт пројекта „Развионица“ у посети нашој Гимназији 10.12.2014.

У сали Гимназије 10.12.2014. бенд **Ayyubid** одржао је свој концерт.

Посета ученика трећих разреда изложби Портрети и сећања у Музеју Војводине 4. 3. 2015.

28. јануара 2015. у свечаној сали Гимназије обележен је **Дан сећања на жртве Холокауста**. Гошћа, али и домаћин те вечери била је Дијана Радојковић, која је све присутне упознала са трагичним детаљима своје породице. Професорка историје, Александра Поповић је ученицима указала на узроке и последице овог догађаја.

И ове године, **27. јануара** одржана је прослава поводом Светог Саве. У програму су, поред наших ученика, учествовали и ученици Музичке и Балетске школе.

Током ове школске године Гимназију је донирала ЕУ у виду рачунарске опреме, електронских табли, опрема за физкултурну салу и учионице.

28. фебруара одржано је 18. Такмичење у **Беседништву**. Од наших ученика одлично се показао Данило Лукић, ученик III8. Освојио је прво место уз подршку ментора Драгане Бошковић и Александра Крстића.

Радиле: Милица Бундало 15, Данијела Рајчевић 15, Сања Лудошки 15, Дуња Простран 15

У Свечаној сали наше Гимназије, 18. септембра 2014, по други пут је одржана представа поводом обележавања стогодишњице Великог рата. Новинарска секција је разговарала са организаторима и учесницима представе.

ВЕЛИКИ РАТ

Интервју са професорицом Сањом Глуховић-Васић

Ко је дошао на идеју о представи поводом обележавања Великог рата?

Професорке Александра Поповић и Драгица Илић-Николић заједно са мном су осмислиле представу прилагођену ученицима гимназије. Подједнако су учествовали и бивши матуранти и садашњи ученици Гимназије, сви од првог до четвртог

разреда, укључујући и прваке и ученике другог разреда који су фотографисали извођење данашње представе. Припреме су трајале од децембра 2013. до маја 2014. године. Прво смо дошли на основу идеју за сценарио, па само га постепено усавршавали док ученици нису све увежбали.

Због чега је важно обележавање стогодишњице Великог рата у једној гимназији и ангажовање ученика да учествују у њом догађају?

Зато што је земља која је наша домовина била захваћена Великим ратом, због свих жртава које су дале живот за један такав догађај, сматрамо да је неопходно послати поруку свима, поготово ђацима, о важности овог догађаја.

Интервју са професорицом Александром Поповић

Ова представа се изводи по групи пут у нашој Гимназији. Због чега сте одлучили да је репризирате?

Одлучили смо да поновимо представу поводом обележавања стогодишњице избијања Великог рата, која је први пут изведена пролетос, да би сви ученици наше школе, они који су у другој смени, и сви они који нису имали прилику да погледају представу, могли то да учине сада.

Колико су трајале припреме?

Припреме су трајале неколико месеци, моје колегинице и ја смо се договориле да напишемо сценарио, нађемо материјал, допустиле деци да дају своје предлоге и идеје о реализацији овог сценарија и на крају смо томе дале свој лични печат. У току самих проба смо кориговале и убацивале оно што је потребно, тако да је била веома жива атмосфера у целокупном стварању представе.

Како сте дошли на идеју да осмислите све ово?

Размишљали смо о томе да организујемо трибину или предавање, и онда смо схватили, с обзиром на велики број талентованих ученика са којима радимо и на неку нашу инспирацију и заљубљеност у ову тему, да треба да осмислимо нешто аутентично. Сматрали смо да ће нашим ученицима бити интересантније да погледају шта су њихови вршњаци направили.

Видели смо и бивше ученике Гимназије који су дошли да учествују у представи...

То за мене представља посебно задовољство, сви моји ученици који су матурирали у јуну, на позив да учествују поново у овој представи одговорили су позитивно. Очигледно да је то било врло важно за њих. Сви су се лепо осећали, њихова љубав према школи и однос који смо изградили за ове четири године биће увек за памћење.

Да ли сте задовољни како је приредба прошекла?

Јесам наравно, уз неке техничке потешкоће којих је било у другом извођењу приредбе, али без обзира на то мислим да је циљ постигнут, да су деца, глумци и ученици били у првом плану, тако да је техника потпуно запостављена у овом случају.

УТИСЦИ УЧЕСНИКА

Маја Мазић

Бивша ученица ове Гимназије и садашњи студент фармације, Маја Мазић, одлучила је да својим гласом улепша обележавање тако што је отпевала неколико песама у духу ове свечаности.

Колико је било захтевно припремити се за учествовање у овој представи?

Професорка Александра Поповић ме је питала да учествујем, била сам одушевљена и одмах сам припремила репертоар. То су биле песме „Плава птица“, „Жубор вода жуборила“ и „Ово је Србија“. Није ми било тешко да се припремим. Песме сам одслушала, научила текст и увежбала их. Певала сам из срца и надам се да се то могло чути.

Ива Савић

Матуранткиња Гимназије „Светозар Марковић“, Ива Савић, ученица IV2, једна је од ученика која је учествовала у обележавању стогодишњице Великог рата, као презентер догађаја чија је садржина путем фотоаграфија и видео снимика презентована на видео биму.

Како си се одлучила на то да учествујеш у овој представи?

Разредна ми је упутила позив да се прикључим и радо сам се одазвала. Изабрала је два ученика из мог разреда, од којих сам један била ја.

Да ли вам је било тешко да се припремите?

Можда јесте у почетку, јер сам иначе стидљива и не

волим јавне наступе пред великим бројем људи, као што је било у овом случају. Пробе смо имали три пута месечно, односно шест проба до првог наступа па ми није било напорно да се припремам.

Због чега је, по твом мишљењу, важно да се обележи овај догађај у нашој школи?

Битно је, јер је Први светски рат велики догађај за нашу историју и за све у свету, па је важно да у нашој школи и ми то обележимо на леп начин.

Милан Гвозденовић

Обележавање је имало и драмски део. У њему је учествовао Милан Гвозденовић, који је члан Драмске секције наше Гимназије.

Реци нам нешто о твојој улози и колико је било захтевно припремање за ову представу?

Глумио сам Гаврила Принципа, српског студента, који је, може се рећи, био повод Првог светског рата. Припремали смо се око две недеље и није нам било напорно, чак смо уживали смо док смо се припремали и пробе су нам биле занимљиве.

Која је порука ове представе и целој обележавања?

Ми смо овом представом хтели да покажемо неко наше виђење тог догађаја. Мислим да смо успели у томе и да смо публици приближили догађаје који су се збивали на нашим просторима као и у целом свету.

Лука Јошић (бивши ученик)

С обзиром да си сада већ бивши ученик Гимназије, да ли ти недостаје та школска атмосфера?

Да, наравно, недостаје ми атмосфера, школа и дружење и то је и један од највећих разлога зашто сам данас овде. Волео бих да се често понављају овакве ствари, да се враћамо у Гимназију, и да се дружимо.

Дамјан Тодоровић III3

Које утиске носиш са ове представе?

Све је изгледало добро, ми смо се потрудили да тако буде. Ово је била реприза, једно извођење је било средином априла, и мислим да је ово било много боље. Сада смо имали мање проба пре првог извођења, па је било и лакше пошто смо били уиграни. Драго ми је да сам учествовао у овој приредби. Надам се да сам донео неки допринос свему овоме.

Данијела Рајчевић I5, Милица Бундало I5, Дуња Простран I5, Сања Лудошки I5, Теодора Ђокић III9

Представа о Првом светском рату

Наша Гимназија је позната по својим манифестацијама на којима професори и ученици заједничким трудом кроз креативан програм ђацима пружају прилику да обогате своја знања из разних области. И овом приликом састали смо се да бисмо научили нешто ново и упознали се ближе са нашом националном историјом. Тема ове представе било је раздобље са почетка Првог светског рата. Манифестација је одржана 27. фебруара у Свечаној сали Гимназије. У реализацији овог пројекта учествовале су професорице историје Александра Поповић, Драгица Илић Николић, Сања Глуховић Васић, као и професор Александар Тумарић.

Програм су сачињавале рецитација „Плаве гробнице“ Милутина Бојића, глума и песма наших ученика који су лепим расположењем и талентом допринели атмосфери представе. Такође, учествовале су и ученице Балетске средње школе које су својом игром употпуниле овај догађај.

Поводом ове манифестације разговарали смо са професорицом историје Александром Поповић.

Да ли сте задовољни исходом представе?

Веома сам задовољна и поносна, пре свега због реакција колега, ученика и родитеља који су одушевљени оним што смо припремили. Наравно, увек постоји бојазан да ли ће све добро проћи, али ми смо се месецима веома темељно припремали и мислим да је то било очигледно и да се труд исплатио.

Зашто сматрате овакве приредбе важним за наше ученике?

Сматрам да је ово наше вишемесечно дружење било важно из више разлога.

У свему што смо градили са нашим ученицима протеклих неколико месеци, видим смисао овог

нашег позива.

Пре свега, у реализацију приредбе било је укључено преко педесет ученика, из обе смене.

То је била прилика да се многи међусобно упознају и друже. Многи ученици су имали прилику да покажу своје таленте и способности које можда на редовној настави не долазе увек до изражаја. Развила се веома лепа и позитивна атмосфера током проба, на којима су сви равноправно имали прилику да изнесу своје мишљење и дају предлоге како да усавршимо сценарио или решимо неке дилеме у вези са текстом или глумом. Прилику да се искажу добили су ученици који рецитију, глуме, певају, плешу, а од изузетног значаја нам је била и техничка подршка коју смо имали од стране наших матураната и без које реализација представе не би била могућа.

Сви учесници су били свесни озбиљности и теме и пројекта, па су се трудили да дају свој допринос. Морам да се захвалим и родитељима, који су такође били од помоћи када је то требало, тако да сматрам да је кроз припрему овог догађаја до правог изражаја дошао дух школе по којем је наша Гимназија препознатљива.

Наравно, ефекат који смо постигли је изузетан, јер је Свечана сала била пуна наших ђака који су желели да подрже своје другарице и другове, а имали су и прилику да на овај начин много тога науче. На основу њихових реакција, уверена сам да ће им то што су видели и чули остати дуго у памћењу.

Која је била порука коју сте желели да пошаљете ђацима?

Ми, професори историје, сматрамо да је историја пре свега предмет опште културе. То подразумева, између осталог, и културу сећања, него-

вање патриотизма и моралних вредности и узора који су безвременни. С обзиром да ми образујемо и васпитавамо будућу интелектуалну елиту овог друштва, сматрамо да је неопходно развити тај начин размишљања код наших ђака, који морају бити свесни шта су наши преци учинили и поднели, да би сачували свој народ и државу.

Често се заборавља да се услови у којима ми данас живимо не подразумевају, већ да су они резултат изузетног жртвовања и борбе (у сваком смислу) прошлих генерација.

Дакле, и данашње генерације морају тиме да се руководе у своме деловању. Шта је то по чему ће нас наши потомци памтити, какву ћемо земљу оставити онима који долазе после нас?

Као што изрека каже: „Историја се понавља онима који је заборављају“.

Да ли планирате да направите још оваквих представљава?

Ова представа је била трећа по реду коју су професори историје из наше Гимназије приредили.

У првим смо се бавили узроцима и поводом за избијање Првог светског рата. Те представе су изведене у априлу и септембру прошле године. Овом приликом морам да се захвалим и бившим матурантима који су у представи учествовали и у септембру, кад већ нису били наши ђаци, али су се сви одазвали и дали свој допринос.

Ова нова, коју сте имали прилику да видите пре неколико недеља, логичан је наставак претходне, с обзиром да се бавимо ситуацијом у Србији и ратним искушењима од 1914. до 1916. године. Морам

да нагласим да је све у вези са представом резултат великог ентузијазма, креативности и љубави према свом предмету и послу од стране мојих колегиница Драгице Илић Николић, Сање Глуховић Васић, као и колеге Александра Тумарића. Наравно, идеја и материјала има на претек, али с обзиром да нас четворо овакве пројекте радимо са пуно емоција и посвећености, верујем да ћемо морати да направимо малу паузу, до неког новог момента инспирације.

Који је био Ваш мотив за представљава?

Основни мотив је то што волимо свој посао, што желимо да урадимо нешто другачије, да охрабримо децу да покажу своје таленте, да их нечему истински важном научимо.

Оно што бих могла назвати „спољашњим“ мотивом јесте актуелност теме у јавности поводом стогодишњице од избијања Првог светског рата.

Оно што нама, као историчарима смета, јесте политизација и ревидирање историјских чињеница и креирање „пожељне“ историјске слике у склопу актуелних међународних односа. Због тога смо ми, на овај начин, креирајући нашу причу кроз текстове из оригиналних историјских извора, кроз записе и сећања личности као што су Арчибалд Рајс, Џон Рид, Надежда Петровић, владика Николај Велимировић и други, дали свој допринос очувању историјске истине.

Теодора Ђокић III 9

Холокауст

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

Судбина породице Штарк

Професори наше Гимназије схватају важност обележавања битних историјских догађаја који су оставили велики траг на нашу, као и на светску историју. Један од таквих догађаја је свакако велика неправда почињена целом свету од стране нацистичке Немачке. Акцент је стављен на најугроженију групу, Јевреје. Ове године, 27. 01. у Свечаној сали Гимназије на ту тему је одржано дружење, где су ученици имали прилику да сазнају потресну животну причу Боришке Штарк, Јеврејке која је била заробљена у злогласном логору Аушвицу. Њена унука Дијана Радојковић, која већ годинама уназад сарађује са нашом школом, донела нам је породични дневник своје баке. Ученице наше Гимназије су нам кроз читање одломака из овог дневника пренеле Боришкину трагичну свакодневницу. Сви знамо за велики број жртава Холокоуста, али, да ли смо се икада запитали ко су били ти људи и како је изгледао живот сваког појединца?

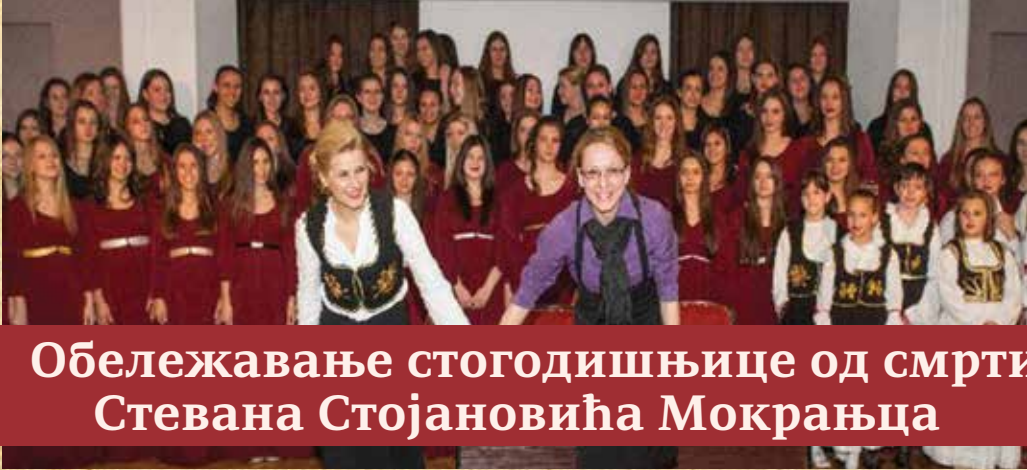
Захваљујући доброј вољи наше професорице историје, Александре Поповић, и наше гошће Дијане Радојковић, осмишљена је интерактивна радионица у којој су ученици имали прилику да дају своје асоцијације на тему Холокоуста. На приредби смо могли много сазнати о Боришкиној патњи проузрокованој раздвојеношћу од породице, и њеној великој вољи за животом која јој је и помогла да преживи немачку тортуру. Било је занимљиво сазнати и како је изгледао живот у логору, и како су и у најтежим ситуацијама заробљеници проналазили разлог за осмех. Такође, сазнајемо и не толико светле тренутке у њеном животу, као и озбиљност дехуманизације вршене над Јеврејима.

Породица Штарк је из своје куће у Новом Саду одведена у Аушвиц, 25. априла 1944. године. Тамо су били раздвојени. Боришкин супруг погинуо је у Аушвицу. И тек крајем рата, када је Црвена армија ослободила Аушвиц 21. јануара 1945. Боршка се вратила у Нови Сад, са ћерком. Нису знали да ли је њен син преживео, али убрзо се и он вратио кући.

Теодора Ђокић III9
Милица Пајић III5

Холокауст је име за систематски државни прогон и геноцид над различитим етничким, верским и политичким групама људи током Другог светског рата од стране Нацистичке Немачке и њених сарадника.

Обележавање стогодишњице од смрти Стевана Стојановића Мокрањца

Стогодишњица од смрти нашег српског композитора Стевана Стојановића Мокрањца је обележена у нашој школи 17. 12. 2014. У програму су учествовали ученици Гимназије и ОШ „Милош Црњански“. Хор Гимназије извео је „Шесту рукует“ док је хор основне школе извео композицију „На ранилу“. Ученици су припремили изложбе, видео презентације и текстове на мађарском, немачком и руском језику на тему јубилеја. Организатор свечаног програма и диригент била је професорицаа музичке културе Маја Дринчић у сарадњи са професорицом српског језика и књижевности Драганом Бошковић.

Професорица музичке културе Маја Дринчић

Колико је важно обележавање стогодишњице од смрти Стевана Стојановића Мокрањца?

Свако сећање и присећање на људе који су се својим делима уградили у културу и традицију ове земље је неопходно ради даљег рада на истом. У зависности од тога чему тежимо и шта очекујемо од живота у томе ћемо се пронаћи или не. Младим људима оно треба да буде подстрек, ако не као ствараоцима, онда као будућој публици која зна да препозна праве вредности.

Да ли је било тешко припремити се за овај догађај?

Мокрањца је био композитор који је кроз своје Руковети и духовну музику сачувао нашу традицију. Народна мудрост каже: Шта је тешко? Прећутати. Шта теже? - Опростити. Шта најтеже? Заборавити. Не смемо заборавити, дакле, није нам тешко.

Да ли су ученици били расположени за сарадњу?

Често смо у позицији да ради бољег прихватања нечега новог и непознатог пред наше ученике постављамо лаке задатке. „Шеста рукует“ се изводи а *capella* као и песма На ранилу што већ поставља посебан изазов у хорском певању. Сажимање Мокрањчевог живота и уобличавање сценског приказа, видео презентација, плаката било је нешто што су ученици радо прихватили и захваљујући проф. Драгани Бошковић са великим задовољством и урадили.

Ко је све учествовао и да ли сте се дуго припремали?

Искористила сам могућност рада са два хора - ОШ „Милош Црњански“ и наше Гимназије. Програм за свечану академију је припреман од септембра 2014. године и обележен је у години Мокрањчеве стогодишњице.

Колико сте задовољни крајњим исходом?

Увек ме радује када по ходницима школе чујем неког како запева неку лепу мелодију или музичку тему коју смо слушали на часу. Ових дана се пева „Књигу пише“, „Расло ми је...“ - песме из Мокрањчеве Руковети. Јесам, задовољна сам!

Професорица српског језика и књижевности Драгана Бошковић Томић

Колико је важно обележавање стогодишњице од смрти Стевана Стојановића Мокрањца?

С обзиром на чињеницу да сам ја професор књижевности, ово је уствари била сарадња са професорицом му-

зичке културе Мајом Дринчић, али пошто су то обе уметности, важно је обележити сваку значајнију годишњицу неких познатих личности, које су задужиле српску културу.

Да ли је било тешко припремити се за овај догађај?

Није било тешко, зато што смо имале неку генералну идеју професорица и ја, разговарале смо са ђацима који су заинтересовани да нам се прикључе, јер је, како кажу, више глава паметније него једна. Када свако да допринос својом идејом то испадне креативно. Оно што смо хтели, а надам се да се видело, то је да програм буде мултидисциплинарног карактера, односно да поред музике буде и приче, визуелне уметности, филма и глуме.

Да ли су ученици били расположени за сарадњу?

Наравно, кад год радим манифестације тог типа, као и професорица Маја Дринчић, радимо искључиво на доброволној бази. Уколико приметим неку склоност код ученика ка одређеном делу, писцу или врсти уметности, ја питам ђаке да ли су вољни да нам се придруже или се једноставно сами добровољно јављају. Мислим да је то најделотворнији и најбољи начин за сарадње.

Ко је све учествовао и да ли сте се дуго припремали?

Највише су се припремали дечаци треће године Дамјан Тодоровић из IIIЗ и Милан Ковачевић из III7, пошто су они највише говорили о Мокрањчевом животу, и да би смо им омогућили да мало предахну, њихове реплике су биле испресецане деловима певања, филмовима итд. Ипак, сматрам да су највећи део посла они преузели на себе.

Колико сте задовољни крајњим исходом?

Ђаци су били одлични, пошто су сви били заинтересовани и сами су се пријавили. Ја сам увек задовољна шта год да урадим са ђацима, јер је то ипак производ ученичког рада, можда идеја иницијално професорова, али важно је да се они сви забаве, да уживају у томе шта раде. Бирамо ђаке који су талентовани и мислим да се то и види, и да је и публика то осетила. Овог пута нам је било посебно драго што смо имали млађе госте из ОШ „Милош Црњански“.

Светосавска академија

Школска слава Свети Сава је битан догађај, како у српском народу, тако и у културном животу сваке школе. Зато је, као и сваке године, наша школа одлучила да обележи овај дан Светосавском академијом. Програм су организовале професорице српског језика, Соња Бјелогрлић и Бранка Букарица, са којима смо поразговарали о овом важном догађају.

У том заједничком пројекту свако ради оно што најбоље уме и стога мислим да је то и једна велика вредност и велика привилегија. Уметничка школа „Богдан Шупут“ пропрати ову манифестацију једном сјајном изложбом слика. Наравно, тематском. Балетска школа употпуни програм својом игром. Музичка школа учествује са својим хором, који је најбољи и има

У чему се оледа значај обележавања Светосавске академије у нашој школи?

Бранка Букарица: Свети Сава несумњиво заузима прво место у духовном, културном и политичком животу српског народа. Оставио је за собом дела на која смо поносни и на којима и данас усавршавамо нашу духовну и материјалну културу. Савино име је она нит која се проткива кроз целокупну историју нашег народа, па нас самим тим и обавезује да га споменемо и обележимо сваког 27. јануара као првог српског просветитеља и заштитника школа.

Каква је сарадња са осталим школама?

Соња Бјелогрлић: Наша школа слави Светог Саву, годинама уназад, у сарадњи са још три новосадске средње школе. То су: Музичка школа „Исидор Бајић“, Школа за дизајн „Богдан Шупут“ и Балетска школа.

најбољи и најшири репертоар, а гимназијалци дају своје најбоље рецитаторе. И сви су одлични у свом делу програма и зато је ова концепција, по мом мишљењу, добар рецепт за успех.

Колико дуго су трајале припреме и дали је било најорно?

Бранка Букарица: За организацију овогодишње Академија била је задужена моја колегиница, професорка Соња Бјелогрлић. Тема је гласила: Свети Сава - харизма и мит. Соња је одабрала одличне текстове које смо после са члановима Рецитаторске секције увежбале и дотерале. Није било напорно. Много тога се одрадило на време, тако да нисмо имали стресних ситуација које може да изазове недостатак времена. Атмосфера на часовима припреме је била опуштена и пријатна.

Какав се однос ученика и професора изградио?

Бранка Букарица: Рецитаторску секцију водим већ трећу годину у нашој Гимназији и за то време чланови секције су имали прилике да учествују на многим приредбама, манифестацијама, поетским и музичким вечерима... Претворили смо се у један расадник младих људи који држе до квалитетног говора који је за сваког рецитатора средство самоизражавања. Рецитујући, трудимо се да стварамо мала говорна уметничка

дела. Нашу сарадњу најбоље описује једна реч - поверење. Буде ту и смећа, љутње, нервозе, треме, али увек су најбољи кад је најважније.

Да ли сте задовољни исходом преживљавања и реакцијом публике?

Соња Бјелогрић: Задовољна сам, наравно. И публика је била задовољна, то се јасно осетило, а онда сам ја била још задовољнија. Нека ми нико не замери што ово посебно истичем, али мислим да је нарочито снажан утисак оставио добар израз рецитатора, у публици је владао тајац. Када неки рецитатор добро донесе текст или песму, чини вам се да га по први пут чујете иако сте га пре тога небројано пута и чули и прочитали. И ја, која сам их пре тога чула толико пута на пробама, била сам импресионирана и као закуцана за столицу. Програм је био одмерен, сведен, озбиљан и квалитетано изведен.

Катарина Цимбаљевић III5

ЛИКОВНА КОЛОНИЈА

ПРВА ЛИКОВНА КОЛОНИЈА НАШЕ ГИМНАЗИЈЕ

У суботу 18. октобра 2014. у Гимназији „Светозар Марковић“, одржана је први пут Ликовна колонија. Организаторке ове креативне манифестације биле су професорице Драгица Радовановић, Нора Месарош, Сандра Антић и Тереза Перишић Гашпар на челу са директорицом Гимназије Татјаном Вукадиновић. Овај догађај увеличали су познати академски, новосадски уметници: Велибор Веља Бугарин, Данило Вуксановић, Ђорђе Беара, Маја Ередељанин, Димитрије Коларевић и Марина Милановић. Медијски су колонију пропратили Радиотелевизија Војводине и Новинарска секција Гимназије.

Због чега је важно одржавање оваквих манифестација у школама?

Директорица Татјана Вукадиновић: Овакви догађаји су веома важни за школу, за стварање једне подстицајне климе у којој ученици постају мотивисани не само за учење него и за свој целокупан развој у школи. Гимназија није само место стицање знања и интелектуалног развоја, већ и место где се подстиче креативност, негује однос према уметности и где се учени-

ци стављају у ситуацију учесника у креативном процесу. Они имају прилику и да посматрају академске сликаре у процесу стварања, што је и највећа добит оваквих догађаја, као што су то и радови сликара и ученика, којима ће наша школа бити обогаћена и улепшана.

Проф. Драгица Радовановић: Овакве манифестације су битне, јер деца на овај начин испољавају свој таленат, друже се и упознају са уметношћу. Наша Гимназија се одазива на бројне ликовне конкурсе, ми шаљемо радове и освајамо награде, али желели смо да направимо овакву културну ваннаставну активност и у нашој школи, манифестацију где деца могу да сликају, саветују се са уметницима и забаве се.

Димитрије Коларевић: У великом броју активности у којима учествује ова школа, можда је управо недостајала Ликовна колонија, која се данас одржава по први пут. Овај догађај представља додатни квалитет уз све остале ствари којима се Гимназија бави. Данас су у рад Колоније укључени и чланови Ликовне секције. То је прилика за ученике да упознају и друже се са афирмисаним сликарима, као и да од њих науче неке финесе. Такође, слике настале на овој Колонији красиће хол и остале просторије ваше школе, тако да ће ученици свакодневно долазити у контакт са оригиналним, аутентичним делима.

Велибор Веља Бугарин: Када сам добио позив да присуствујем овом догађају, било ми је драго да видим да и школе организују такве манифестације, и да подстичу ученике да се баве. Нису само ученици ти који науче нешто ново, већ и уметници, посматрајући и причајући са децом уче, што је од велике вредности и за сликаре и младе таленте. Оваквих манифестација у Гимназији треба да буде што више, јер доносе могућност за стицање нових искуства што доприноси квалитету образовања свих ђака у Гимназији.

Ђорђе Беара: Одржавање оваквих манифестација је веома битно за садашњост, ово је један од начина да се деца упознају са занимањем сликара и осете чари стварања са четкицом у руци. Амбијент у ком стварамо, у школском дворишту са занимљивим погледом и људима који зраче позитивном енергијом у мени буди инспирацију.

Данило Вуксановић: Важно је да деца виде како настаје уметничко дело, и да могу са нама заједно да раде на неким стварима. Баш као што ми данас радимо. Уметници су увек занимљиви деци и младима у суштини, јер људи обично не познају много уметника.

Маја Ердџанин: Овакав вид колоније се пре може назвати ликовна радионица са ученицима или неки вид професионалне оријентације. Чак и ако не планирају да крену нашим стопама, за њих је важна информација о томе какав је заправо сликарски посао, да виде како настаје слика, да се опробају у томе, да поставе ауторима понеко питање, чују њихове разговоре и размишљања и тако допуне слику о једној професији. Једнога дана када уђу у музеј или галерију, биће им мање страни, моћи ће дела да ишчитавају непосредније, а можда ће и сами лакше наћи пут да се креативно изразе. За нас, госте, то је прилика да се сретнемо са колегама и разменимо информације.

Марина Милановић: Имајући претходно искуство сарадње са Гимназијом и њеним професорима веома

сам се обрадовала позивном писму, јер дивно време које сам провела радећи у колективу ми је оставило изузетно лепо сећање на енергију и атмосферу, као и посвећеност професора и ученика. Сматрам да је Колонија изузетно важна због афирмације визуелне културе, као и подизања нивоа и квалитета предмета. Битно је изградити свест код ученика да је визуелна писменост битна за младу и образовну особу, због шире перспективе и перцепције и нивоа посматрања ствари. Схватати естетику као битан аспект и нешто на чему треба увек радити.

Архитекта Мира Јовановић: Сви школски догађаји могу бити важни за ученике, јер не можемо знати шта ће пробудити неку искру у њима. Према томе, и Ликовна колонија, као и било који други школски догађај, може бити значајан за сваког појединца. Наш посао јесте да на тај начин покушамо да изазовемо ту искру код некога, како би осетио за шта је спреман у животу и како би могао да ради на себи. Тренутак у коме сликар наноси боју на платно просто изазива емоцију у младом човеку, подстиче га да се и он изрази на себи својствен начин.

Колико је битан контакт ученика са уметницима?

Проф. Драгица Радовановић: Контакт је веома битан, ученици данас могу да виде којим материјалом се служе сликари, колико је времена потребно да настане и на који начин на-

стаје слика. Ми смо им омогућили да бар на кратко уђу у улогу уметника, да се саветују са академским сликарима и да сликају са њима.

Маја Ердџанин: Пред појмом уметник, као и пред појмом уметност, многи су збуњени. Не знају да ли да очекују неку неозбиљну лудорију, генијални проналазак, боема или гуруа. У суштини, све то или нешто од тога и може бити случај, јер и уметници су људи који имају предрасуде, па понекад и сами одабирају за себе неку од тих улога. Али, у највећем броју случајева, сретнете се само са обичним људима, који воле свој посао и са умећем га обављају. То је уједно и најважнија ствар коју ученици могу од нас да науче: да теба знати одабрати посао за који ће увек имати воље, без обзира да ли иде добро или лоше. Лоше ствари неминовно наилазе с времена на време, а само ако човек воли свој посао, знаће како да препреке превазиђе. Управо то сам и сама схватила пре више од две деценије, баш у дворишту ове школе и решила да између књижевности, енглеског, математике и ликовног, одаберем ово последње.

Марина Милановић: Контакт са уметницима је битан због упознавања лепоте уметничког процеса, припреме рада, стварања рада и начина на који један уметник почиње и како завршава једно дело. Поредићу са музиком и концертном. То је директно сагледавање настанка дела и уметника који вредно

ради на томе. Важан је и разговор на одређене теме које би инспирисале ученике и указале на лепоту и магију стварања.

Да ли ученици у школи добијају довољно информација уметничким дешавањима?

Ђорђе Беара: Ја сам помало песимистичан по том питању. Идући кроз живот видим да уметност као и други сегменти друштвеног живота иду константном силазном линијом. Права вредност губи значај и уметност бива замењена неким тривијалностима. Све је на много нижим гранана, влада глобални материјализам. Сува неуметничка стварност гура уметност у запећак. Сајбер епоха доноси много зла, а ја некако не видим светлост у том тунелу. Ипак, манифестација као што је ова дају трачак наде. Сматрам да ученици нису довољно информисани о уметности уопште, она није на цени, па је интерес за њу минималан.

Маја Ердељанин: С обзиром на то да је култура у нашој држави данас озбиљно запостављена, бојим се да је све на запосленима у школама, на професорима и њиховој способности да децу заинтересују за уметност. Радим у галерији, па имам прилику да видим каква је данашња публика и какво је интересовање за изложбе. Посећују их углавном студенти Академије и пријатељи уметника. На срећу постоји и неколико колега који предају у школама и редовно доводе своје ђаке у галерију. Сигурна сам да се ђаци тим посетама радују јер не морају да буду у школи за то време, али исто тако знам и да ће им баш ти излети, у будућности помоћи да сруше баријеру пред преципирањем било каквог другог уметничког дела.

Марина Милановић: Мислим да ученици у школи не добијају довољно информација уметничким дешавањима. Али, сматрам да цео колектив треба да ради на томе, не само професор ликовне културе, већ сваки професор треба да укаже на значај уметничких догађаја, како у школи тако и у граду, јер се на тај начин ученицима показује да у уметности не уживају само

уметници, него образовани, паметни и посвећени људи. Професори треба да покажу својим примером да је уметничка изложба ствар културе и ширине духа.

Да ли се на часовима ликовне културе довољно ђажње посвећује практичној настави?

Димитрије Коларевић: То зависи од програма, као и од саме школе. Међутим, када је реч о средњим школама, градиво би требало да буде пропорционално распоређено: 1/3 историје уметности, 1/3 теорије уметности и 1/3 практичног рада. Другим речима, практична настава би се одржавала сваког трећег часа, наравно у складу са оним што је претходно теоријски обрађено.

Велибор Веља Бугарин: Практичан рад на часовима ликовне културе свакако није довољно заступљен, али зато деца која желе да се баве уметношћу углавном бирају уметничке школе.

Које су теме данашњих слика?

Драгица Радовановић: Теме су одређене, одабрали смо да сликамо зграду Гимназије са погледом на липу и све оно што им пружа инспирацију у школском дворишту, лик Светозара Марковића и слободну тему. Ђаци могу да користе акрилне, уљане боје, пастеле, туш, угљене штапиће, оловку и колаж, да сликају на платну или на блоку.

Данило Вуксановић: Насликаћу зграду школе. Моја техника је мешана, различите ствари су укључене, гитови, песак и разне друге ствари.

Ђорђе Беара: Посматрао сам угао са липом, у првом плану. Замислио сам децу како седе и уживају у својим школским

данима, па је свакако, тема моје данашње слике школска атмосфера.

Велибор Веља Бугарин: Инспирацију за стварање добио сам разгледајући школско двориште, што ми је било довољно да испланирам изглед свог дела.

Посијоји ли мојућност да ова Ликовна колонија ђосшане традиција у нашој школи?

Директорица Татјана Вукадиновић: Свакако мислим да би наша школа постала богатија у свом раду ако бисмо ову врсту активности укључили у редован рад школе. Имамо у плану још једну колонију која се тиче заштите градитељског наслеђа, будући да смо као школа пружили подршку једном програму у сарадњи са Институтом за заштиту градитељског наслеђа у Војводини и Центром за заштиту градитељског наслеђа, који постоји у Бачу, а који је већ у саставу неких међународних програма. Мислим да би та врста активности била драгоценост за наше ученике, да кроз посматрање нечега што је део школске зграде, мотива и сачуваних делова, граде однос поштовања традиције и њеног чувања, неговања, као и осавремењивања. Такву једну колонију планирамо у договору са нашом сарадницом, архитектом Мирјаном Јовановић, где ће ученици имати прилику да испитују историју зграде јер у 2015. години обележавамо 120 година од настанка зграде у којој је смештена наша Гимназија.

Драгана Граховац IIIЗ,
Ивана Граховац IIIЗ,
Теодора Ђокић IIIЗ,
Сања Лудошки 15

У Свечаној сали наше Гимназије 6. фебруара 2015. године, одржана је и изложба, где су сви присутни имали прилику да виде радове настале на првој Ликовној колонији.

Поред разгледања слика, ученици су имали прилику да уживају у пријатној атмосфери, попричају са уметницима, професорима и ђацима који су учествовали у колонији и да чују њихове утиске.

Директорка школе, Татјана Вукадиновић, истакла је важност развијања личности ученика, њиховог смисла за естетику и схватања лепоте стваралаштва. То се најбоље постиже одржавањем оваквих пројеката у Гимназији који пружају прилику ученицима да се ликовно изражавају. Права вредност Ликовне колоније успешно је исказана и кроз каталог који је драгоцено сведочанство и збирка успомена, за чији дизајн је заслужна ученица Ивана Пејак. Директорка је најавила и наставак одржавање оваквих догађаја у Гимназији. Следћа колонија, на којој ће се учесници, највероватније, бавити керамиком, већ је заказана за пролеће.

Професорка ликовне културе и једна од главних организатора колоније, Драгица Радовановић, рекла је да је изузетно задовољна одзивом ученика као и приликом да сви виде резултате овог колективног рада. Драгоценим искуством сматра прилику коју су ученици добили да раде заједно са уметницима и да их посма-

ИЗЛОЖБА ЛИКОВНЕ КОЛОНИЈЕ

Један од учесника на колонији, сликар Данило Вуксановић, истакао је све већу потребу за неговањем људске духовности, данас, можда и више него раније, због будуће превласти компјутера и технологије. Он је истакао да је најбољи начин да то постигнемо да се бавимо уметношћу и да је проучавамо, као и да свакодневно негујемо стварање било које врсте.

Сликар Ђорђе Беара нагласио је значај јединствене прилике коју су сви ђаци добили, да присуствују развоју и ставрању правих уметничких дела. Крајњим резултатом је изузетно је задовољан, као и могућношћу да сви виде настале радове.

Марина Милановић, илустратор и бивша професорка ликовне културе у нашој Гимназији, нарочито истиче значај тог предмета, који помаже ученицима да развију осећај за естетику и визуелну лепоту. Похваљује ученицу Ивану Пејак, која је заслужна за стварање каталога, и сматра како је њена изузетна надареност и таленат прави пример онога што пројекти као Ликовна колонија имају за циљ.

трају током сликања, да размене идеје и мишљења са професионалним сликарима.

Сликар Димитрије Коларевић, сматра да је позитиван одзив ученика на колонији и изложби, био очекиван, с обзиром на репутацију Гимназије. Притом истиче и важност присуства других професора, не само професора ликовне културе и нада се међусобној сарадњи и заједничком раду на предстојећим пројектима.

Сања Лудошки 15

18. ТАКМИЧЕЊЕ У БЕСЕДНИШТВУ

Овогодишње такмичење у беседништву, осамнаесто по реду, са темом „Имати или и бити!“ одржано је 28. фебруара у нашој Гимназији под традиционалним покровитељством Покрајинског секретаријата за образовање, прописе, управу и националне мањине – националне заједнице АП Војводине. Учесће су узеле гимназије и средње школе из Новог Сада, Београда, Ниша, Сремске Митровице, Зрењанина, Суботице, Титела и Сремских Карловаца. Стручни жири, који је састављен од еминентних стручњака из области реторике и филозофије, чинили су: проф. др Сретен Петровић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, проф. др Софија Кошничар, ванредни професор Филозофског факултета у Новом Саду и проф. др Драган Проле, ванредни професор Филозофског факултета у Новом Саду. У дисциплини *беседе на задатку шему*, за аргументацију и садржај говора прво место је освојио ученик наше Гимназије **Данило Лучић**, друго место **Теодора Богвић**, ученица Гимназије „Светозар Марковић“ из Суботице, а треће место **Вукашин Зорић**, ученик Гимназије „Јован Јовановић Змај“ из Новог Сада. У категорији *есетско-стилски елементи* прво место освојила је **Лидија Микић** из „Шесте београдске гимназије“, друго место **Николина Радуловић** из Средње школе „Милева Марић“ из Титела, а треће место **Здравко Фиат**, ученик Музичке школе „Јосиф Маринковић“ из Зрењанина. У дисциплини *ex tempore* (импровизовани говори), прво место је освојио **Данило Лучић**, друго место **Мина Кузминац**, ученица „Митровачке гимназије“ из Сремске Митровице, а треће место **Кристина Пантелић**, ученица „Треће београдске гимназије“. Одлуком присутног аудиторијума *тлас љублике* освојио је **Данило Лучић**. О ономе што је оставило најјачи утисак, особинама правих беседника, теми такмичења поразговарали смо са пофесорима наше школе, члановима жирија и гостима.

Интервју са професором филозофије Александром Крстићем

Какав значај овогодишња тема „Имати или бити“ има за ученике?

Сматрам да је тема изузетно инспиративна, нарочито у садашњем тренутку када смо суочени са дефицитом овога „имати“. Веома је важно још једном размислити о том односу, јер нам је моменат „имати“ цивилизацијским токовима на неки начин наметнут. Све више заборављамо на оно „бити“.

Које су особине пресудне за доброј говорника?

Добар говорник треба да презентује култивисану интелигенцију. Добра аргументација, логичка кохерентност излагања, садржај говора морају бити повезани са елоквенцијом, са стилем, са самим држањем и наступом говорника. Дакле, изузетно је важно да говорник репрезентује своје знање, умеће, вештину говора, да комбинује логику и аргументацију са уметничким елементима. Јер, беседништво је уметност која се ослања на неформално уверавање, она се усмерава и фокусира на срце, а обраћа разуму.

Интервју са Драганом Добромиров, професором филозофије

Какав је Ваш утисак о овогодишњем такмичењу?

Сваке године такмичари су све бољи и успешнији у свом излагању, што је заиста за сваку похвалу. Задовољна сам данашњим одвијањем такмичења.

Колико је тема „Имати или бити“ важна за данашње генерације?

То је једна вечна тема, тема која ће увек бити актуелна, имајући у виду да смо и данас у ситуацији која се може назвати кризном.

Интервју са др Драганом Проле, професором на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду

Какве утиске носите са овогодишњеј такмичења?

Имамо утисак да је квалитет целокупног такмичења бољи. Укључење више школа донело је већу конкуренцију, самим тим наш посао био је тежи – како донети коначну одлуку. Ипак, покушали смо да што је могуће више кандидата који су се добро показали награди-

мо, мислим да смо у томе и успели. Што се тиче теме, врло је занимљиво са колико зрелости су гимназијалци на њу одговорили, пре свега да нису подлегали наивним пројекцијама неког живота чији је мото бити. Са рационалним приступом разговарали су на економску ситуацију у Србији која је доста

тешка и, с обзиром на њу, чини ми се, приметили да без достојанства и без елементарних средстава за живот није могуће ни бити. Дакле, мој општи утисак јесте да су учесници на овом такмичењу показали зрелост и рационалност коју ја поздрављам.

Шта је било пресудно у одабиру победника? По Вашем мишљењу, које особине треба да красе једног доброг говорника?

Оно што треба да краси доброг говорника јесте то да уме да магнетише своје слушаоце. Врхунац доброг говора се у античком свету поистовећивао са осећајем узвишености. То би био врхунац говора у коме бисте ви као слушалац били спремни да напустите рационалну аргументацију и да емотивно прихватите то што говорник говори. Дакле, беседништво и говорништво није истоветно са неким строго филозофским говором, пошто се ту преважно уважава аргументација. Беседништво игра на ту емотивну компоненту, на тај моменат да се слушалац придобије и да се уверење и поруке самог говорника тако саопште да они постају уверења и поруке што већег броја слушалаца. Беседништво има елементе завођења и због тога можемо да у савременом свету реклама видимо ефекте који се заправо користе триковима из античког света. Пресудна ствар је била установити разлике међу онима који су се истакли. Разликују се по томе ко је заиста био за нијансу сугестивнији, уверљивији, ко је имао боље аргументе, употреба фигура, парадокса и противречних ствари које су вешто коришћене у концепту. То су неке ствари које су нам помогле.

свој посао. Али, од талента ученика и ментора који су радили с њима зависи ко ће изнедрити победника на овом такмичењу. Мислим да је ово такмичење доказало постојање неке боље Србије. Откривена је она права, истинска реалност која се сигурно неће дати ономе што презентирају таблоиди, па и самим таблоидима. Овај народ још увек није изгубио разум, што се види кроз младе људе који су овде данас наступили. Они ће сутра, надамо се, стасати као интелектуалци који ће бити истинска опозиција свакој глупости, сваком лудилу и сваком поткрадању, не само материјалном него и духовном, који се неће дати завести. То ће бити људи који ће увек јасно разликовати земаљске од небеских плочица, ма како оне биле помешане у стварном животу. Чини ми се да је ова школа одиграла једну историјску улогу што се тиче овог такмичења, и треба да настави тим путем.

Какве особине по Вашем мишљењу мора имати добар беседник?

Добар беседник не мора бити најбољи ученик, зналац или штребер, што би рекли ђаци. То је онај млади човек који има шта да каже, који има потребу да каже и да је оно о чему говори резултат његовог озбиљног премишљања. Оно што старији врло често не схватају јесте да су млади људи заправо страховито озбиљни. Ја сам професор који је то схватио на почетку каријере, јер сам и сам био гимназијалац. Читав свој живот посветио сам младима и желим им све најлепше.

Интервју са професором Бранком Стаменовићем

Који су ваши уџисци са данашње гоађаја?

Такмичење је донело нов квалитет, а то је изузетна уједначеност, као и висока припремљеност такмичара. Види се да су ментори крајње озбиљно схватили

Одломак из беседе Данила Лучића „Имати или бити!“

Данило Лучић, ученик наше Гимназије, освојио је прво место у две категорије такмичења, аргументацији и импровизацији, а такође је био и фаворит публике. Иако добитник великог броја признања за свој труд и успешан говор, Данило каже да је свој концепт и наступ припремао само две недеље. Као свој највећи адут он наводи добру дикцију и моћ гласа, док се трудио да говор буде што аргументованији. Текст је писао самостално, док су професори Александар Крстић и Драгана Бошковић Томић били ту да дају сугестије. Данило сматра да је конкуренција била веома јака, али и да је срећа била на његовој страни. Да ли је то била само срећа или неоспоран таленат, у сваком случају желимо му све најбоље у даљем раду и доносимо одломак из његове беседе.

....Како изаћи из тог зачараног круга којим нас окује овај наш живот? Можда се тајна управо крије у нашем уму. Човек је једино слободно биће на Земљи. Зашто? Зато што, за разлику од животиња, он превазилази инстинке СВОЈОМ ВОЉОМ и способан је да потпуно сам, доноси одлуке; било оне добре, или пак лоше. Због чега је онда толика човекова жеља за поседовањем материјалних ентитета? Е, па управо ту човека побеђују инстинкти и он пада на колена пред потребом за храном, водом, кровом над главом; али, ту се не зауставља човекова жеља за још, већ прераста у нешто сасвим ново, нешто што је по Светом Писму један од смртних грехова; а то је похлепа. Постоји још једна врло битна ствар која нас разликује од животиња; моћ говора. „У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Бог беше Реч“ Јеванђеље по Јовану (1,1). Ова реченица јасно говори да су речи увек биле и увек ће бити једно од најјачих оружја човековог ума. Речи које изговарамо себи и другима, су наша креативна моћ, наша снага, која произилази из нашег Бити и која је одговорна за наш живот, а самим тим и за наше Имати. Дакле, шта изабрати - имати или бити? Изабрати новац и богатство? Сложио бих се са Шопенхауером који каже: „Богатство је као морска вода; што је више пијеш, све си жеднији“; а при том бих додао да жеља за оним што немамо, не допушта нам да уживамо у ономе што имамо. Многи људи, тражећи своју бит, своју сврху, одлазе на места која нису намењена човеку; силазе доле дубоко, чак 11км испод нивоа мора, одлазе у свемир и на Месец, тражећи одговоре, тражећи себе. Нису свесни да треба да погледају на много ближег месту: у свом срцу. И како је једном један велики духовник рекао: „Сиђи у своје срце и у њему ћеш наћи лествицу за пењање у Царство Божије“. Наравно, уколико нисте толики верник, увек можете заменити ове две последње речи цитата са: наћи ћеш оно што си тражио. Дакле, поштована публико, циљ човековог живота је проналажење тог златног пресека између Времена и Простора, између Хоћу и Морам, и између Бити и Имати; јер ће нам једино то омогућити здрав и донекле радостан живот, у свету у коме ћемо себе и друге људе доживљавати као вредне припаднике људског рода, а природу као пријатељско окружење, а не као предмет имања или покоривања. Тада ћемо за себе моћи да кажемо: „Ја сам онај који јесам“ - особа која постоји, мисли, осећа и воли.

Повеља Капетан Миша Анастасијевић

Признање „Капетан Миша Анастасијевић“, које се додељује за посебне пословне и друштвене резултате у току једне календарске године уручено је 11. 12. 2014. је у Свечаној сали Матице српске и нашој Гимназији. Повељу је примила директорка школе Татјана Вукадиновић, која нам

је рекла нешто више о важности овог догађаја.

Које услове школа треба да испуни да би добила ову повељу?

Повеља „Капетан Миша Анастасијевић“ је признање које се додељује институцијама и компанијама за високе домете у одређеној области и допринос свеукупном друштвеном развоју.

Због чега је Гимназији додељена ова повеља и зашто је битна за нашу школу?

Ова повеља додељена је школи за изузетне резултате у области образовног и васпитног рада са ученицима. О досадашњим резултатима рада наше школе, како индивидуалним успесима ученика на такмичењима, тако и тимским постигнућима и оствареним донетима у развоју школе као образовно-васпитне установе бисмо могли много тога рећи. Ти резултати су познати и видљиви су у свим сегментима живота и рада школе.

Поносни смо, а награде су увек добродошле и као што појединцу у личном расту значи похвала и признање, тако су за институције важан подстрек и подстицај у даљем развоју.

Милица Пајић III5

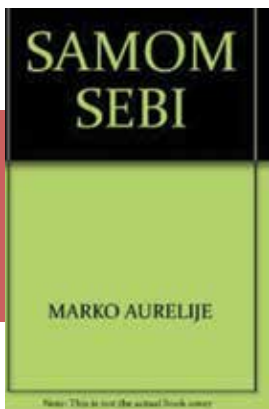

МЕСЕЦ КЊИГЕ

Октобар се сваке године у нашој земљи обележава као месец књиге. То је добра прилика да се у ери компјутера подсетимо шта је то заправо књига и колику улогу она може имати у нашем одрастању. Због тога је у нашој Гимназији 29. октобра 2014. године одржана дебата на тему „Шта је књига?“ Овај догађај организовала је професорка српског језика и књижевности Мирјана Станић. Поред ученика и професора наше школе, дебати су присуствовали и представници Матице српске, представници неких издавачких кућа, па и бивши професори Гимназије. Све је пропраћено симпатичним скичком у изведби чланова Драмске секције. На дебати су учесници имали прилику да присутнима

представе дела која су оставила посебан утисак на њих. Уз књиге су донели и исписане поруке, у којима објашњавају како је одређена књига доспела до њих, сећања која их вежу за њу и каквим животним мудростима их је научила. Ми вам преносимо неке од њих!

Татјана Вукадиновић

Марко Аурелије „Самом себи“

Са овом књигом учила сам се да градим свој унутрашњи мир и спокој.

Г. П. Петерсен „Тил Ојленшпигел“

Књиге у наш живот уносе радост, смех и смисао!

Мирјана Станић

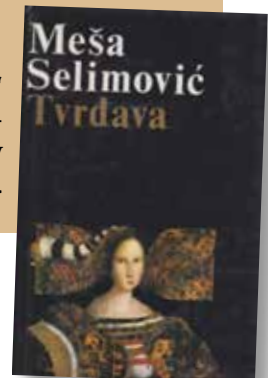
Милорад Павић „Хазарски речник“

Снови и стварност могу да се не разликују!? Може се ући у књигу, а онда испитивати да ли је спољни свет другачији кад се са маглом на очима од читања у њега поново изађе!?

Нова улога читаоца: могућност да се, избором насумично одабране одреднице конструише исход приче. Нелинеарно читање као ново искуство уживања у тексту. Појава овог романа поклопила се са студијама, предавањима професора Милорада Павића на завршној години студија књижевности, светском славом коју је ово његово дело стекло и причом о постмодерном поступку који смо, као студенти, управо учили на делу, у правом смислу речи!

Меша Селимовић „Тврђава“

Сви су говорили о „Дервишу и смрти“, а ја сам се хранила у „Тврђави“. Док још нисам имала своју идеју о томе како треба да изгледа љубав, открила сам је између корица ове књиге. Читав остатак живота може се провести у самеравању са њом.

Ото Чолак

Џон Роналд Руел Толкин „Хобит“

„Хобит“ представља (и за мене и уопште) прелаз из дечије у књижевност за одрасле. Један од првих прочитаних романа епске фантастике и прва књига коју сам прочитао, а да сам потом желео да је имам у кућној библиотеци. Од тада, епска фантастика је жанр који најчешће читам.

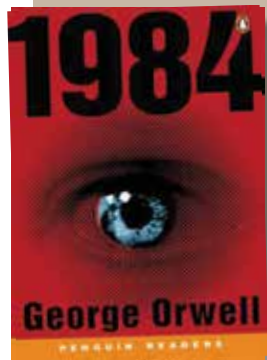
Драгана Бошковић Томић

Фјодор Михаилович Достојевски
Књижевност Достојевског сам упознала у овој истој гимназији и од тада другујем са светом његове брилијантне имагинације. Прочитала сам сва његова дела и као старим љубавима, често им се враћам. Нема редка из пера Достојевског који не бих препоручила. Био је непоновљив геније књижевности и психологије. За рафиниране читаоце, препоручујем приповетку „Бобок“.

Џорџ Орвел „1984“ и „Страшне приче“

Књижевна фантастика је такође нешто што сам открила пред крај гимназијског школовања, а Орвелову књигу ми је препоручила тадашња професорка устава, Анико Патарица, која је данас моја драга колегиница. Од тада, кроз студије књижевности мој интерес за фантастично у књижевности се само допуњавао и гранао, преко Едгара Алана Поа, Гогоља, Замјатина, Кафке, Борхеса преко наших сјајних српских реалиста, до Киша, Пекића, Павића, Булатовића и још многих других. Због свега тога, фантастика је постала моје основно поље истраживања у књижевности.

Тереза Перишић Гашпар

Скот Пек „Пут којим се ређе иде“

Слажем се са аутором Живот је тежак и што пре човек схвати и прихвати ту чињеницу и научи са тим ставом да живи, апсурдно је, али ће његов живот бити занимљивији и он ће бити срећнији.

Kovács Smit Edit

Лазар Л. Илдко „Скривени каменчићи“

Читајући ову књигу лета 2013, успела сам да изградим и променим себе у духовном смислу, да радим на себи и професионално и приватно. Од тада још три пута сам прочитала и продискутовала са својим ученицима који су је прочитали.

Александар Ивковић

Михаел Енде „Бескрајна прича“

Одличан пример повезаности физичке форме књиге и композиције дела. Прича унутар приче и књига унутар књиге. На ненаметљив начин су кроз дечју причу спроведена многобројна филозофска питања, тако да и одрасли подједнако могу уживати у њој.

Катарина Тица

„Химна Аполону“

Сматрам да је људима у 21. веку, љубавна поезија потребнија него икада. Пристају на непотпуну преданост љубави, а ипак и даље имају потребу за лепим речима, делима и истинском повезаношћу и поштовањем.

Стефан Поповић

Војислав Ђурић „Антологија народних јуначких песама“

Када ме неко пита за јунаке из детињства први који ми падну на памет су Краљевић Марко и Мали Радојица!

ИЗЛОЖБА ПЕШЧАНИХ САТОВА

Мерење времена пешчаним сатом је један од најстаријих начина мерења времена. Све до XI века био је један од малобројних поузданих метода мерења времена на мору, када је замењен магнетним компасом. Пешчани сат се користио и као симбол - на пиратским заставама представљао је пролазност живота, а у Енглеској је стављан у ковчег да би означио да је „песак живота“ истекао.

Колико су пешчани сатови и данас актуелни показује ученик IV1 Гимназије „Светозар Марковић“, Ласло Ђураки, који је у школској библиотеци приказао ученицима и професорима део своје колекције. Пред присутнима се налазило 130 пешчаних сатова разних врста и облика, а сваки од њих имао је посебну причу. Ласло је на овај начин свима поделио своја искуства и тиме допринео да се, можда, још у неком пробуди жеља за оваквим видом хобија.

Интервју са Ласлом Ђуракијем

Одакле ти идеја за ову врсту хобија, како си почео да скупљаш пешчане сатове?

Сатове сам почео да скупљам од једанаесте године када нам је професор у основној школи рекао да на час донесемо пешчани сат, тада су ми се пешчани сатови свидели, а свиђају ми се и даље.

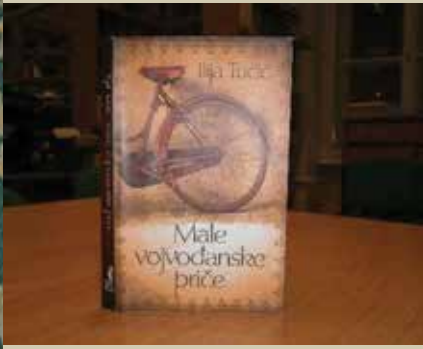
Колико сада примерака имаш и на које све начине си долазио до њих?

Тренутно имам 350 примерака. У почетку сам их куповао, потом су наши пријатељи са путовања почели да нам доносе сатове, а и другари су ми поклањали своје. Сад имам сатове из свих делова света: Немачке, Египта, Италије, Индије, Америке...

Одакле идеја да део своје колекције изложиш у нашој школи?

У разговору на часу српског језика са професорком Надом Галић споменуо сам да имам велики број пешчаних сатова, те ми је она предложила да би било лепо да их изложим у школи.

Игор Мељник II7, Милица Бундало I5, Данијела Рајчевић I5

У среду, 8. октобра 2014. године, гост школске библиотеке био је писац и публициста Илија Туцић. Промоцију његове нове књиге „Мале војвођанске приче“ организовале су професорка Драгана Бошковић и библиотекарка Сандра Антић. Намера организатора је била да се ученицима уприличи сусрет са писцем и да им се омогући разговор на тему инспирације, стварања, односа писца према делу. Новинар, главни уредник листа „Војвођански магазин“ и медијски аналитичар у Републичкој радио-дифузној агенцији уз гитарску пратњу Данила Лучића, ученика ПП8, приредио нам је посебно књижевно вече где су се једнако забавили и публика и гости.

Илија Туцић, како за себе каже, *писац из нехаџа*, објавио је две књиге: „Челобаште“ 2012. и „Мале војвођанске приче“ 2014. године. Његове приче имају велик културолошки смисао, кроз лепу реч и лагодан хумор даје нам до знања да Војвођани трагично мало знају о својим селима и на хумористичан начин описује живот људи који живе на овом подручју. Историја, географија, стране земље, путописи, лепа књижевност, сликарство, вајарство, популарна психологија, класична социологија, филозофија, књижевност, журналистика, црква, религија сви ови аспекти обухваћени су причама.

Интервју са аутором, Илијом Туцићем

Да ли је Вам је посао новинара ошчежао или олакшао писање прича?

Тај мој посао ми је знатно олакшао писање. Новинар има приступ местима, информацијама и људима до којих, вероватно, као обичан књижевник не бих могао да дођем. Крећући се, широм отворених очију, сусретао сам се са занимљивостима, слушао их и записивао.

Промоција књиге Илије Туцића „Мале војвођанске приче“

Како, као неко ко се бави Војводином као књижевном шемом, доживљавате несјанак војвођанских села?

Војводина се свела на предграђе Новог Сада, он је једини град у експанзији, остале средине су у благом замирању. За десет година Војводина је изгубила преко сто хиљада становника, али села губе велики број становника, млади одлазе у градове, жуде за бољим животом и бољом перспективом, то је статистика. Села се топе попут августовске барице на сунцу.

Колико је важно очувати војвођанске приче?

Много је важно причати приче, и тако сачувати бар део историје. Причајући приче развијамо свест о простору и земљи у којој живимо. Треба се сетити своје историје и свог порекла, чувати и причати приче.

Одакле инспирација за ову књију?

Имамо кућу из 1801. године у општини Србобран, у којој је једанаест генерација живело. Занимало ме је и место у ком живим и одакле потичем, то је моја инспирација.

Интервју са професорком српског језика и књижевности, Драганом Бошковић Томић

Због чега је баш ова књига била ваш избор за Књижевно вече?

Пре свега, ово није било класично књижевно вече, пре бих га назвала сусрет с писцем. Моја жеља је да ђаци добију непосредан контакт са писцима и питају све што их интересује. Ова књига проткана је заиста

ретком врстом простодушног хумора који је интелигентан, виспрен и веома елоквентан. Он јесте хумор и на туђи рачун, али првенствено на свој, хумор који подучава, који нас подсети да се треба смејати сваки дан. Савремена књижевност је препуна дела, јер су таква времена, која су песимистички интонирана и баве се егзистенцијалистичким питањима. Према томе, ова књига представља једно заиста лепо надахнуће и освежење међу таквим књигама.

Колико су шеме ове књиге блиске ученицима, да ли носе неке поуке за њих?

Ове приче настале су из колумни аутора. Дакле, баве се актуелним питањима, јер су пре свега објављиване у журналистичким медијима, а тек касније је настала белетристичка публикација. Свако ће пронаћи бар једну причу за себе, у којој ће се препознати. Заиста нема цивилизацијског аспекта који није поменут у овој књизи, на занимљив и хумористичан начин.

Драгана Граховац ППЗ и Ивана Граховац ППЗ

Годину за годином ученици долазе и одлазе. Смењују се лица и друштва, а свака генерација, на крају школовања, одабере и свог најбољег представника. У генерацији ученика који су матурирали у мају 2014. године, захваљујући својим изузетним успесима и залагању, за ђака генерације изабрана је Милана Ђонових. Током школовања у нашој Гимназији она је освојила награде на многим такмичењима. Такође, била је председник Ученичког парламента, али и члан Библиотечке, Ликовне, Биолошке, Дебатне и Новинарске секције. Организовала је садњу цвећа у школском дворишту, показала иницијативу за покретање акције сакупљања ПЕТ амбалаже на школском нивоу, учествовала у организацији Филмског маратона и представљала школу на скупу „Иницијатива за реформу образовања“. Милана данас студира биологију на Природно-математичком факултету. Сада, кад су се сви утисци слегли, прича нам о времену проведеном у Гимназији, факултету и плановима и будућим плановима.

Шта за тебе представља Гимназија „Светозар Марковић“?

Моја Гимназија за мене, пре свега, представља место где сам сматрала да припадам, дакле, моју другу кућу, у којој сам знала све, па чак и који прозор где може или не може да се отвори, где су ниске столице на којима нисам волела да седим, па сам их мењала за неке друге пре него што то ико види, знала сам у детаљ и све подове, сваки угао и плакате на зидовима, чак сам знала и где је ко на одморима стајао, па сам свакога могла да нађем. Са тих одмора и са тих познатих места сам понела пријатеље, који ће се вероватно препознати.

Шта је оно најлепше што си понела као успомену на твоју школу и шта ти највише недостаје?

Мислим да је најлепше што сам из Гимназије понела осећај припадности, који траје и сада, као и уверење стечено у Гимназији да се рад исплати и да марљивост и самопрегор бивају награђени. Наравно, понела сам и чежњу за даљим остајањем. Баш када се све сместило у свој елемент било је време да напустим школу. Сећања на пријатну атмосферу и на изузетне професоре који су предавали, као и многе поуке извучене како из наставног плана, тако и са друштвоног.

Недостаје ми све, сама та атмосфера, изузетни професори који су увек били спремни да нас разумеју, а који су нам у исто време били толико посвећени, да су у сваком моменту, то сада видим, тачно знали шта од свакога од нас могу (или не могу) да очекују.

Познато окружење уливало је такву сигурност, да ни тежак тест или одговарање нису представљали проблем. Разред је тако, током четири године, имао важност друге породице, наравно 28

бројне и чији су чланови имали и своје врлине и своје мане, а сви ми заједно били смо уљуљкани у окриље разредног старешине, која нам је свима постала „школска мама“.

Како си се снашла на факултету?

Сналазим се солидно, но ипак факултет представља драстичну промену у односу на средњу школу. Оно што факултет не допушта је могућност понављања и исправљања већ оцењених задатака. Такође, не постоји ни могућност одлагања тестова. Управо због тога је важно бити редован и складан у учењу, а како би се уложено време адекватно исплатило, више од свега, потребно је бити прецизан. Управо бих искористила прилику да кажем да сам се присетила речи професор-

Интервју са ђаком генерације 2013/2014.

ке психологије Љиљане Арађански Рајков када нам је у другом разреду објаснила сврху начина на који нас оцењује - а то је да нас учи прецизности. Сада, с обзиром на то да од сто бодова који се по предмету сакупљају током семестра, само пет мање дели од десетке, и мала непрецизност ме може коштавати оцене. Пет ситних погрешака на тестовима за период од пет месеци умањују жељену оцену. Сваки корак се високо бодује.

Који савет би дала садашњим и будућим ученицима?

Садашњим и будућим ученицима бих поручила да раде вредно и предано, не само у погледу редовне наставе, већ и у погледу ваннаставних активности, као што је Ученички парламент, јер је то најбоља прилика и могућност да се својим вештинама допринесе како себи, тако и колективу и окружењу коме се припада. Осим тога, шири се круг и продубљују познанства између ученика, па се она неће свести на сретање на пешачким прелазима.

Да ли би желела нешто да поручиш професорима и запосленима у Гимназији?

Увек ће ми недостајати. Памтићу једну одређену структуру људи, због чега ме сваки пут ново лице, било професорско или лице ученика, које видим кад дођем у посету Гимназији, изненади и суочи са чињеницом да је то реалност коју време доноси са собом и да ћу, следећи пут када будем дошла, уочити да је дошао ред да не затекнем ни оне млађе генерације са којима сам се дружила.

Професорима и запосленима бих поручила да наставе да раде као што су до сада, посвећено, да подржавају ученике који имају нека посебна интересовања, јер је укупан рад професора и запослених од непроцењиве важности за формирање односа према раду код ученика. И сада, када сам на факултету, присетим се и користим се саветима у вези са учењем које сам понела од наших професора из Гимназије. Пошто ће то, вероватно, још дуго бити тако, то је неки “продужени” ефекат рада наших професора.

Који су твоји планови за будућност?

Треба бити скроман. За сада, планирам да завршим факултет који сам уписала, а у међувремену, у зависности од тога како се будем односила према свом статусу студента, зависиће и која ће ми се све врата отворити у будућности.

Теодора Ђокић III9

Ученички парламент представља једну формалну и закониту институцију унутар школе која омогућава ученицима да се удружују и да на демократски начин дискутују о проблемима са којима се школа суочава. То је место где ученици увежбавају вештину комуникације, бране своја права и интересе, интезивно раде на побољшању атмосфере и рада у школи. Такође, битан је и колективан однос са професорима, директорком и органима школе који подстичу међугенерациску сарадњу. Пошто је сврха ове институције да се чује глас ученика ми смо одлучили да поразговарамо са председником Ученичког парламента наше Гимназије, Марком Јелисавцем.

Ученички парламент

Које предиспозиције треба да има председник Ученичког парламента?

Предиспозиције које треба да има председник парламента су: марљивост, реторичке способности и изграђени лични ставови. Сматрам да то треба да буде ученик који има примерено владање и одличан успех, треба да буде одговоран и сналажљив. Такође, битно је и да познаје потребе ученика, да има добру комуникацију са њима и да на асертиван начин решава конфликте. Потребно је да уложи своје време, труд и да увек буде на располагању како ученицима тако и запосленим лицима у школи.

Колико ти је било тешко да преузмеш ту улогу и са којим си се потешкоћама током рада суочавао?

Свакако да је на почетку било тешко оправдати улогу која ми је додељена али сам се трудио да испратим темпо и стандард који је бивша председница парламента, Милана Ђонових, поставила. Наравно да ми је њена помоћ много значила, она ме је усмерила својим саветима да тежим даљем развоју парламента. Било ми је тешко да нађем групу ученика који ће са мном радити и нисам одмах схватио колико је то захтеван посао.

Шта сте све постигли у протеклој години?

Од септембра смо званично саставили списак нових чланова ученичког парламента и направили нови систем рада. Он укључује учешће свих чланова, што значи да свако има неку обавезу коју треба да испуни. Утврђени су нови одбори и њихове дужности. Извршили смо измене у пословнику парламента, учествовали смо у разним хуманитарним акцијама као што су одлазак у Дечје село, прикупљали смо новац и правили пакете за децу са Косова, скупљали смо материјал за ужожену децу у Обреновцу. Отворили смо школску секцију и у оквиру ње утемељили акцију сакупљања пет амбалаже. Та акција је настала у 2013. години и продужила је са радом због свог хуманитарног и еколошког карактера. Присутствовали смо трећем Дунавском бизнис форуму на Универзитету у Новом Саду, заједно са нашом директорком Татјаном Вукадиновић.

У чему је суштински значај Ученичког парламента и колико је он заиста важан?

Ученички парламент је веза између наших ђака и колектива школе. Битно је да сваки представник одељења информише свој разред, јер се сви проблеми и жеље ученика управо реализују кроз Ученички парламент.

Милица Пајић III5

Трупа „Point de Vue“

Обележавање десет година постојања драмске трупе на француском језику „Point de Vue“ захтевало је пажљив одабир драмског текста по којем ће се представа играти и велику преданост и марљив рад како би се он поставио на сцену. Међу члановима трупе је већ дуго постојала идеја о игрању неког историјског комада. На јесен 2013. године већ се знало да ће тај комад бити „La Reine Margot“ („Краљица Марго“). Драматизацију истоименог романа Александра Диме извршила је професорица Тамара Деспотовић Ђурчић, сместивши целокупну радњу романа у четрдесетпетоминутну представу. Рад на драмском тексту отпочели

смо већ у октобру 2013. Наравно, као и увек, прво је увежбаван правилан изговор речи и артикулација, а након тога се пажња усмерила ка сцени и дочаравању атмосфере 16. века у Француској.

Радња представе је обухватила је историјски период ратовања католика и протестаната за време венчања наварског краља Анрија IV и краљице Марго у Паризу. У првом плану, поред битке за превласт, приказана је и несрећна љубав прелепе Марго и њеног љубавника из Провансе, Ла Мола.

Формирање историјског оквира подразумевало је и ангажованост по питању проналажења костима, тим пре што се знало да ће сценографија бити минималистичка, готово без икаквих сценских реквизита. Захваљујући Српском народном позоришту и веома раскошним костимима, успели смо да на веома аутентичан начин дочарамо историјски контекст драме. Приликом гостовања на позоришном фестивалу у Ортезу, публика је то нарочито похвалила.

Представа је премијерно приказана 7. марта прошле године, којој је претходио кратак филм, који смо Никша и ја снимили, о историји трупе и њеном раду у протеклих 10 година у коме су између осталог бивши чланови трупе говорили о својим искуствима са проба и путовања. Представу је попуњена Свечана сала Светине гимназије испратила задовољним аплаузом, а и ми, Уна, Ива, Тома, Марко, Никша, Дими, Балша и ја, били смо прилично задовољни, знајући да смо нешто добро направили.

Само неколико дана након премијере чекао нас је пут и поновно играње представе на фестивалу у Бечу. Представу смо одиграли 18. марта на сцени најстарије гимназије у Бечу („Akademisches Gymnasium“), која је основана давне 1553. године! Играти у простору који подсећа на сцену из филма „Хари Потер“, било је посебно искуство. Слободно време у Бечу максимално смо искористили на туристичко разгледање града, а у томе нас није

спречио ни оркански ветар који је силовито дувао.

Након изведбе у Бечу, направили смо краћу паузу, али смо се већ крајем априла поново састали, поновили и исправили одређене делове представе да би је 3. пут извели на међународном фестивалу у Ортезу, у Француској.

Авион у који смо се укрцали 10. маја, слетео је у Париз око подне. У Паризу смо остали 3 дана и за то време га препешачили уздуж и попреко и успут посетили неколико музеја од којих су неки Лувр, Орсеј, Дом Инвалида... У Ортезу, мали град у подножју Пиринеја и свега неколико десетина километара удаљеног од Атланског океана, стигли смо у понедељак увече. Сви смо били распоређени у пару у породице, тако смо на пример Тома и ја одсели код изузетно пријатних и гостољубивих људи, код Ива и Жину. Они су током седам дана нашег боравка бринули о нама и настојали да нам покажу што више ствари и заиста смо много видели и научили и оно што ја највише волим код оваких путовања – осетили смо каква је то живот на југу Француске.

Трећи и последњи пут одиграли смо нашу представу на сцени драмског позоришта у Ортезу 16. маја. Публика је била одушевљена што је за њих један од главних ликова наше представе – Анри IV, једна од омиљених историјских личности из разлога што он потиче управо из тог дела Француске.

Ово је уједно била и последња представа коју сам играо као члан трупе „Point de Vue“. Немерљив је беневит учествовати у свему овоме и тешко се може испричати у ових неколико речи које су ми остале да приведем причу крају. Знам само да ће ова драмска у моме сећању остати урезана као синоним за одрастање и сазревање, ново учење и дружење које је произвело много пријатељстава и подизање „тачке гледишта“ на неку нову висину, са које се свет много боље види. *Les souvenirs sont ce qui nous reste du bonheur passé.*

Милан Лазић (члан трупе „Point de Vue“ у периоду од 2013. до 2015. године)

МУКЛА ТИШИНА. ПОТОМ – АПЛАУЗ.

На јубиларном 20. Школском позорју, одржаном 20, 28. и 29. маја 2014, Драмска секција наше Гимназије извела је представу „Лари Томпсон, трагедија једне младости“, по тексту прослављеног домаћег писца, Душана Ковачевића. Представа је наишла на добар пријем код публике, а Милан Лазих, ученик разреда IV2 (тада III2), освојио је награду за најбољу мушку улогу. Млађи ученици добили су прилику да се први пут окушају на „даскама које живот значе“, а живописне Ковачевићеве ликове оживели су и старији, искуснији драмци.

Драмска секција има дугу традицију у нашој Гимназији, а наредне године навршиће се деценија како је води професорица Српског језика и књижевности, Мирјана Станић. У том периоду на сцену су постављани, поред Ковачевићевог, и други текстови познатих српских драмских писаца, као што су Биљана Србљановић и Вида Огњеновић, али и страних аутора, међу којима се истичу Бјерг Вик и Људмила Разумовска. Више десетина ученика прошпартало је позорницом уздуж и попреко. Неки од њих су одиста и наставили да се баве овом уметношћу, као глумци, редитељи, драматурзи, али и они који нису одабрали тај позив, свакако су на квалитетан и забаван начин проводили своје време. Доказ за то је, пре свега, енергија коју су улагали и ревност са којом су долазили на састанке, од јесени, када се кроз најразличитије радионице група оформљава и учвршћује, преко зиме, када се бира драмски текст на којем се потом вредно ради, па све до пролећа – до премијере.

Највећа предност Драмске секције је широк спектар активности које пружа. Многи заборављају да једну представу не чине само глумци. Режија, сценографија, костими, музика, толико тога улази у њено обликовање. Зато ће се увек наћи место и за оне који не осећају да је сцена место где се најбоље сналазе. Неретко ће, упркос свему, и они добити прилику да се, попут осталих, ослободе треме и развију своје глумачке способности. Сам процес у којем се наизглед неповезане сцене, радње и реквизити склапају у одличну представу је, такође, вредан посматрања. Ту је, наравно, и упознавање са светом позоришта и проширивање опште културе, организоване посете разним представама и осталим манифестацијама, и друге пропратне активности. Али, пре свега, ту је дружење, шала, смех, забава и склапање пријатељских веза које се често преносе ван проба и трају годинама. Као неко ко је члан Драмске секције још од првог разреда, могу сада, при крају овог периода свог школовања, да кажем да је она нешто што ме најчвршће повезује са Гимназијом. И веома сам јој захвалан на томе.

Као што можете претпоставити, и ове године припремамо нову представу. Напоран рад и стрес ће, надамо се, надоместити похвала публике и успех на Школском позорју. Међутим, ако се то и не догоди, забава и размена позитивне енергије на пробама, као и непоновљив осећај који глума на сцени пружа, већ су довољна надокнада. Нећемо вам открити који је текст у питању, већ вас позивамо да то сазнате сами, доласком на премијеру наредног месеца. До следећег дизања завесе!

Александар Ивковић IV3

УЧЕНИЧКИ РАДОВИ

Коме треба сад херој?

– ... знаш, свакој девојци треба један херој.
– А где је твој? – питао је он седећи поред мене на клупи.

– Изгубио се негде на пола пута.

Окрнула сам главу према њему чекајући његов одговор, али он је почео само да се смеје, чак су и птице одлетеле због његовог смешкања које је отопио чак и моје срце тог хладног децембарског дана.

– Ниси ли ти можда изгубила самопоуздање?

– питао је озбиљно, ал' је још имао тај топли осмех на лицу.

– Је л' то нека чарапа која се само тако изгуби?

– Да. Заједно са твојим херојем.

– Очигледно... Је л' би мог'о пронаћи друго објашњење?

– Можда долази из далека...

– Чарапа? – Шалила сам се, не знајући већ о чему се ради.

– Не, него твој мозак, који је отишао на летовање.

– Шта да кажем? Било му је зима.

– А да те понесе са собом?

– Не заборави да сам ја та којој треба он а не обрнуто.

– Јао мала, не да имаш компликован живот, већ искомпликујеш и мој – рече и привукао ме је к себи.

Била је зима. Температура је трагично пала у прошлих неколико дана, претворивши кишу у снег. Град је био покривен снегом а паркови су били изузетно лепо у то доба године. Због тога смо и тако често отишли у парк и седели на влажној клупи сатима. Није то била најпапетнија ствар, али ни ми нисмо научили лекцију док се нисмо прехладили. Али тог дана није било хладно. Златни зраци сунца су играли изнад нас, шта већ давно нису видели грађани Новог Сада.

– Некако је данас топлије него јуче... – рекох.

– Мала, ако нећеш да одговориш...

– ... или да се извиним што ти компликујем живот.

– Ја причам, али у праву си. Хтео сам рећи да не мораш почети причати о времену.

– Шта мислиш о глобалном загревању? – питала сам озбиљно.

Климао је главом па је сакрио лице у шаке.

– Реци нешто – молила сам га.

– Остао сам без речи.

– Ти увек имаш нешто да кажеш.

– Ај' причај мало ти.

– О чему?

Подигао је главу и погледао ме право у очи.

– Ти увек имаш нешто да кажеш

– Остала сам без речи.

Ову глупу игру смо могли играти до бола. Сати су прошли и мрак је пао на нас. Људи су нестали из парка. Остали смо сами са клупом и светлом лампе изнад нас.

Јуче сам се смрзла и дрхтала док сам стигла кући. Изашла сам само до ћошка да купим себи цигаре. А те вечери сам се осећала као да сам седела у топлој соби поред шоље пуне чаја, а не на клупи покривена снегом.

– Нешто си ми данас јако ћутљива, мала.

– Ако ниси приметио до сада онда ти кажем да сам ја увек била ћутљива...

– Добро, јеси. Али си увек имала нешто мени да испричаш. Шта се с тобом десило?

Гледала сам право испред себе, али сам осећала његов поглед на себи. Знала сам да се овај пут нећу моћи извући, не дајући му одговор. Довољно га познајем да знам, његово питање неће остати неодговорено.

– Размишљам о мом хероју...

Није одговорио ништа, али је повукао обрве што је био једнак питању: „стварно?”

– Изгубљен на пола пута, виси на једном дрвету.

– Не мешај принца и хероја – рекао је.

– Зар то не иде у комплету?

– Принчеви... и коњи – додао је – долазе и одлазе, док је херој увек уз тебе. Пружи ти руку кад паднеш, обрише ти сузе кад плачеш, и насмеје те чак и кад си тужна.

– А то се примећује тек кад херој нестане.

– Зашто си га пустила? – питао је.

Погледала сам га дубоко у очи и питала га за прву ствар што ми је пала на памети.

– Ја сам крива? – изговарала сам речи, али било је тешко рећи да ли је то било питање или изјава. Одмах сам исправила малу грешку кад сам схватила о чему се ради заправо. – Ја сам крива.

– Ниси ти крива. Престани да кривиш себе. Можда ти се само изгубио херој негде на пола пута...

– Је л' ваља рећи исто?

– Не треба теби херој. Ти би могла било када спасити цели свет.

– Цели свет? – питала сам. – Можда би требао да престанеш гледати филмове.

– А ни случајно ниси размишљала о томе да си ти та која би требала да престане гледати филмове с надреалним крајем где дође суперхерој који спаси дан и добије добру цуру.

– Не сећам се гледања таквог филма.

partout le fleur
- Је л' ти каже нешто филм Три метра изнад
неба? - питао је смејући се.

- Боже! То је било пре много много, јако мно-
го година.

- Заједно смо се смејали тог топлот децем-
барског дана, кад ме радозналост није оставила
на миру.

- Откуд теби сад тај филм? Ја сам мислила
да су га само девојке гледале. А ти знаш чак и о
чему се ради...

- Па... овај... знаш... - неко време је тражио
речи па је одустао ухвативши ме за руку и при-
вукао ме к себи. Чврсто ме загрливши, шапнуо
ми је тихо на уши - понекад чак и мушкарцима
треба хероина.

Неко време смо још седели на клупи један
поред другог, а очи су ми биле пуне суза. У том
тренутку сам схватила оно најбитније. Нисам ја
била та коме је требао херој, већ та особа поред
мене. Мој брат, једини херој сваке млађе сестре.

Илдико Патарица IVI

ПЕСМА О РИМУ

Сви путеви воде према Риму,
Ка Колосеуму, весељу и вину.
Сви путеви воде нас у Рим;
Нек' нас воде - слава им!

Ох, тај Рим, славни, Вечни град -
За њега никад не постоји пад.
Ту се зна за тријумф, рат и мир,
За свирку китаре и овчији сир.

Овај град има неизречену моћ.
Узвишена уметност краси ово место.
Ко год се Тибром усуди поћ',
Крај Рима ће зауставити весло.

Ка дугој прошлости поглед упутиће он.
Многи су владари седали на римски
трон.
Историја вечног града богата је јако,
Јер стари Римљани желели су тако.

Плаутов Ђуп, Теренцијева Браћа -
И књижевност нас у римско доба враћа.
Гладијаторске борбе, позориште у Пом-
пеји -
Ту седаху славни римски корифеји.

Римски богови - Јупитер, Марс, Флора,
Миневра, Јунона и Нептун - бог мора;
И још многа друга натприродна бића -
Све то моћ и снагу Рима нам велича.

Сви путеви воде према Риму,
Ка Колосеуму, весељу и вину.
Сви путеви воде нас у Рим;
Нек' нас воде - слава им!

Урош Пашић I9

Лабуд, Албатрос, Месечина, Мост

Највећи дар је бити леп,
сви те гледају, диви ти се свет!
Због тебе се гради и руши,
због тебе многи осећају бол у души.
Али кад лепота телесна једном прође,
бациће те у старо гвожђе.
Бићеш им као странац, као гост;
Лабуд, Албатрос, Месечина, Мост!

То је прави дар, уметник бити;
пишеш, сликаш, свираш, не мораш се
крити!
Али многи, разумети неће,
колико теби уметност доноси среће.
Код њих ћеш трајати ко Петровдански
мост;
Лабуд, Албатрос, Месечина, Мост!

Тајанствен човек, мутан као глад,
нико не зна јеси ли стар или млад:
Откријеш се понекад, ал не често,
нико не зна где је твоје место:
Ако те неко нешто пита,
твој одговор биће увек прост;
Лабуд, Албатрос, Месечина, Мост!

Бити добар човек, то је велики дар
душе!
Људи то воле и често те гуше.
Ни за шта лоше не желиш да служиш,
А опет и ђаволу би помоћ да пружиш!
Оставиће те као оглодану кост;
Лабуд, Албатрос, Месечина, Мост!

Данило Лучић III8

Улица дивљих кестена

Улица. Борова улица. Моја улица. Улица мог детињства. Улица Хајду Сара. Сарина улица. Чудесна улица. Магична улица. Улица с пуно љубављу. Срећна улица. Каменичка улица. Улица близу Дунава. Улица, која ме смирује. Улица на Фрушкој гори. Улица на брду. Улица, којој се дивим. Улица, коју обожавам!

То је та улица. Једна улица, која није асфалтирана, која је слепа, у којој се чује дечији смех, у којој се зими санкам, у којој увек сија сунце.

Волим је, јер је моја, јер су ту куће као у бајкама, јер је комшилук друштвен, јер је пуна зеленила и среће.

Када уђем у њу, сви ми проблеми одједном нестану. Стварно је чудесна улица.

Ова магична слепа уличица је толико високо, да када погледам ка северу, видим нашу предивну реку, реку Дунав. Видим и Мост слободе, видим птице, видим цркву на Телепу, стару зграду Телевизије, видим Парагово, видим Поповицу. Чујем меке-тање коза, чујем Лединачко црквено звоно, чујем пилиће и лајање паса, осећам мирис комшијиног ручка, свеже покошене траве, свеже поквашене земље, мирис воћки. Када се вратим из града, и сиђем у Боцкама са буса, одмах осетим да је овде чистији ваздух. Овде је зими хладније, а лети топлије. Сви би пожелели овакву улицу, а мени је дато да живим у њој.

Никад не бих променила карактеристике своје улице. Једна улица, у којој се људи освеже.

Хајду Сара IV1

Можда спава

... После звучног сигнала оставите поруку... Бип!

Можда спаваш. Можда... Не. Зашто ли ми се не јављаш? Јеси ли поново подесила мобилни на нечујни режим? Да, то је сигурно то. Можда... Не знам ни зашто ти се јављам сад... Понекад. Понекад се осећам усамљено... Сама сам овде. Хало? Јеси ли ту? Је л' ме чујеш? Да... Говорна пошта. Заборавила сам. Знаш ти каква сам ја. Заборавна. Ха, ха... Па... Недостајеш ми. Ниси ми се јавила већ дуже време. Ја... Не могу више. Тешко је. Извини што овако споро причам, ја... се не осећам добро... Шта се десило ново? Хммм, завршила сам средњу школу. Да. Успела сам. Макар... макар једна од нас да успе, да? Ја... Успела сам да се квалификујем на светско првенство са клубом и освојили смо прво место. Замисли ти то. Прваци света. Ха... ха... Не, не плачем. Не брини. Нисам ти ја плакала од... од прошле године... Ти... спаваш, зар не? Знам да су сада два сата ујутру, али... Недостајеш ми. Како... Како су твоји? Родитељи и брат? Чујем да су се преселили. Да нису издржали од туге. Нису чак ни задржали број телефона... Питам се како су... Како си ти? Да ли ме... Хало?... А, да, пошта... Чуј, немам много времена. Не... Не могу да зауставим крварење... Не осећам више леву руку... Мислим да ћу и ја ускоро спавати... Ти... Теби на плочи пише да спаваш већ годину дана... Недостајеш ми. Можда ћемо ускоро негде спавати и сањати заједно?... Врти ми се у глави... Нисам требала да узмем таблете против болова... Ха ха... Глупа ја... Слушај, морам да идем... Видимо се? С... Срећни снови...

Примљена једна нова говорна порука у два сата и шеснаест минутаа...

Леонора Море III7

СПОРТ УСПЕХ НАШИХ ОДБОЈКАШИЦА

Спорт је не само физичка већ и ментална активност која је битан део у животу сваке младе особе. Наша Гимназија нам пружа прилику и подстиче нас да се бавимо како рекреативно, тако и такмичарски спортом у оквиру разних секција. Такође, познато је да годинама уназад бележимо успехе на такмичењима и на тај начин представљамо нашу Гимназију у најбољем светлу. Како бисмо више сазнали о досадашњим успесима које смо постигли, поразговарали смо са професорима физичког васпитања, Ђорђем Мадихем и Катарином Зељковић.

Како се наша Гимназија пласирала ове године на шакамичењима?

Катарином Зељковић: Као и сваке године Гимназија је учествовала на разним такмичењима. Издвајамо успех наших одбојкашица које су освојиле прво место у граду и пласирале се у даљи круг такмичења. Представљале су нас Ивана Љубичић III9, Ивана Милосављевић II7, Ива Поповић IV3, Милица Новаковић II3, Милица Биорац, I6, Лидија Пижурица IV5, Кристина Нићин I2, Тијана Миљанић IV9, Јелена Стојановић I7, Јована Ђекић III6, Катарина Зелић I9 и Милана Галин III7.

Колико је за свакој ученика важан спорт?

Ђорђе Магић: Физичке вежбе су веома важне због здравља, рекреације и дружења, али само бављење спортом је изузетно исцрпљујуће, јер подразумева напоран рад. Учествовање у спортским такмичењима подстиче жељу за надметањем у којој је крајњи циљ резултат. Понекад се дешава да победимо а понекад и да изгубимо, али све то

је саставни део успеха који се постепено гради.

Какав је однос девојака и дечака у спорту, улавном су дечаки били успешнији, а сада су нам успешне донеле девојке?

Катарином Зељковић: Све зависи од генерације. До сада сам највише радила са атлетичаркама и гимнастичаркама са којима сам постижала високе резултате. Са њима сам била три пута првакиња Србије. С бзиром да сам се у млађим данима бавила одбојком управо је то био један од разлога зашто сам одлучила да се сада, као старији професор физичког васпитања, посветим само одбојци. Моја тајна успеха на такмичењима је то што бирам оне девојке које саме желе и имају вољу да се боре за медаље.

Имаће ли неку мотивациону поруку за ученике?

Ђорђе Магић: Порука за такмичарски део спорта је да моменти који су се догодили приликом такмичења су ствари које се памте. Нова пријатељства, путовања и дружења су мотивација за напредак. За ученике је важно учествовати, али и победити. Последица те жеље јесте позитиван стрес као и ствање заједнице. Ствара се и тим који заједно сарађује и заједно дише на јединствен начин. Излазимо на такмичења, бранимо боје Гимназије „Светозар Марковић.“ Сва та неизвесност која се ствара током такмичења остаје као једно лепо сећање и успомена на средњошколски живот.

Данијела Рајчевић I5
Милица Бундало I5
35

Наши талентовани ученици

„Моја највећа љубав је музика“

Колико су ђаци наше Гимназије надарени и вредни показала је и Христина Шушак, која је похађала упоредо Музичку школу *Исидор Бајић* и Гимназију *Светозар Марковић*. Чињеница да је на међународном такмичењу у Швајцарској проглашена за једну од осам најбољих композитора у Европи, као и да је до сада написала преко две стотине композиција говори о успеху ове младе девојке.

Колико ти је било тешко да похађаш две школе?

Док сам била у основној школи, није ми било тешко, јер ни сам имала много предмета у музичкој школи. У средњој школи је било већ теже, морала сам много више да вежбам виолину, а градиво у Гимназији је било обимно. Међутим, пошто сам волела и једно и друго, успевала сам да постигнем резултате које сам желела.

Како се осећаш када се присећаш свих досадашњих успеха које си постигла?

Мени је то све ишло неким нормалним и уобичајеним током, па се тако и осећам. Доста сам радила, али све то је било због жеље и љубави, ништа на силу, тако да сам задовољна и лепо се осећам.

Да ли сматраш да си постигла неке ствари због обавеза које си имала?

За сада не осећам да сам нешто пропустила. Бавила сам се музиком коју волим, уз то стизала сам да идем на такмичења из математике, јер је математика моја друга љубав. Увек сам се бавила и цез-балетом, што ми је омогућило да останем у форми, тако да сам ту праксу наставила и овде у Бечу (члан сам аустријског перформинг-центра *Performing Center Austria*). Да ме је нешто друго интересовало више, вероватно се не бих овим стварима у тој мери посветила.

Који су твоји планови за будућност?

Планирам, за почетак, да што више научим на академији и да постигнем што боље резултате. Интересује ме филмска музика, тако да мислим да ћу у будућности више да се бавим овом врстом компоновања. Не размишљам о некој даљој будућности, трудим се да се усавршавам што више, а будућност се често не може планирати. Надам се да ћу радити оно што волим, а то је стварање музике. На факултету учимо доста и о другим областима, као што је историја уметности, филозофија, физика, књижевност... То ми се веома допада, тако да планирам да проширим своја знања и на тим пољима. Наравно моја највећа љубав остаје музика.

Како си се снашла у Бечу и да ли ти је у почетку било тешко?

У почетку ми је било тешко због одвајања од породице и навикавања на нове обавезе и нови начин живота. Нисам била навикла да сама обављам неке послове, као што је одлазак у банку, продавницу, то је увек неко други за мене радио. Ово је за мене била година осамостаљивања. Међутим, сад ми је веома драго што сам успела да све то превазиђем и да се навикнем. Беч је диван град и доживљавам га као свој град. Најлепше се осећам на академији и много времена тамо проводим. Често одем у Оперу и на разне концерте и уопште, овде има толико садржаја, да ми никад није досадно. Распусти су довољно дугачки да могу доста времена да проведем и код куће. Такође, стижем и да полажем испите у нашој Гимназији, професори су увек ту за консултације, што ми много помаже у спремању испита. Понекад ми недостаје породица, али онда дођем у Нови Сад, или они дођу код мене. И, наравно, недостаје ми мој мачак Лудвиг.

Милица Пајић III5

Бивши ученик наше Гимназије, Дамјан Керезовић, постигао је велики успех јер је у научној станици Петница истраживао људски скелете Скандинаваца, који су крстарили Србијом, старе 14 векова. До Петнице је дошао преко конкурса за средњошколце. На овом истраживању је радио са својим вршњацима Аном Ескић и Амаром Мурселовићем. Открили су не само приближне године старости, већ и њихов пол, друштвени положај, време њихове смрти као и начин њиховог живота. Како бисмо више сазнали о његовом успеху и раду поразговарали смо са Дамјаном лично.

Успех истраживача

Шта те је навело да се бавиш истраживачким радом?

Из мог одељења у Петницу је примљено нас четворо. Са могућностима Истраживачке станице упознала нас је разредна, проф. Нада Галић, помогла нам је да се припремимо и конкуришемо. Она је много утицала и на наш каснији рад, у најпозитивнијем смислу. Ја сам распоређен, према афинитетима, на семинар археологије. Одмах желим да кажем да се углавном не дешава да полазници Станице - средњошколци, врло често без икаквог предзнања и искуства у области којом ће се бавити, добију тек ископане људске скелете из 6. века. У том погледу имао сам много среће јер је квалитет рада којим сам се бавио у многоме зависио од материјала којим сам располагао. Такође, имао сам и срећу да на овом пројекту сарађујем с двоје изузетних људи - Аном Ескић из Крушевца и Амаром Мурселовићем из Новог Пазара. Сви смо гледали неке серије или филмове у којима се појављују форензичари и слично, међутим циљеве нашег истраживачког пројекта дефинисали смо спонтано, док смо се припремали за рад.

Колико је образовање које си стекао у Гимназији помогло у твом раду?

Археологија или физичка антропологија свакако нису предмети који се уче у Гимназији, и за неке проблеме припремали су нас стручњаци из ових области, међутим оно што смо уочили јесте да ниједна наука не може функционисати засебно, већ мора остварити везе са другим научним пољима. У том смислу, неке лекције с часова историје, биологије и хемије биле су незаобилазне. Ипак, треба истаћи да је основни циљ рада у Петници навођење полазника да усвоје нове механизме мишљења и повезивања ствари. Сви семинари конципирани су тако да се полазници охрабрују у овом смеру, и Станица је јако поносна на то. Нешто врло слично, у облику прилагођеном школској настави, одвија се на часовима проф. историје, Александре Поповић, што је било од неизмерне помоћи.

Колико си задовољан својим успехом и који су ти планови за будућност?

Успех није само мој, на овом истраживању радио сам са двоје пријатеља који су још увек средњошколци. Сви смо у њега уложили много труда, јер је пројекат био прилично обиман - радили смо га више од годину дана, тако да је његов завршетак свима донео олакшање и задовољство. Овај први озбиљнији додир с науком био је невероватно и битно искуство. Прошле године сам уписао Правни факултет, и иако више нисам директно везан за археологију, схватио сам колико ме научни рад привлачи, па се надам да ћу имати прилике да се бавим истраживањима у оквиру правне науке.

Које су реакције твоје околине на твој успех?

Иако су тема истраживања и његови резултати атрактивни и занимљиви, и за особе које немају нарочите склоности ка историји, изненадили су ме заинтересованост и ентузијазам коју људи показују за овај рад, али и науку уопште. Многи моји познаници први пут су чули за Петницу тек пошто су чули за рад, и сигуран сам да велики број талентованих и мотивисаних средњошколаца пропушта прилику да конкурише не само у тој станици, већ и у камповима широм региона. На њиховом информисању тек треба радити.

Шта би поручио ученицима и професорима наше Гимназије?

Сигуран сам да су многи ученици већ схватили да је бити ученик ове Гимназије велика привилегија. Она верује у своје ученике, улаже у њих и пружа им подршку у периоду живота када је то можда најпотребније. Професори и управа су увек имали слуха за наше потребе, и зато ученицима могу само да поручим да су на правом месту које ће им омогућити да пронађу оно што их испуњава, али што је много важније, да се изграде као људи у оном најлепшем смислу.

Теодора Ђокић III9 и Милица Пајић III5

ИСТОРИЈА МАТУРСКЕ ХАЉИНЕ

Већ је март што значи да је крај школске године иза угла, а самим тим и матура. Време је да се постави оно вечно питање... „Шта обући?“ . Потрага за савршеном матурском хаљином. Све ми желимо да заблистамо на тај за нас посебан дан, које све очекујемо. То је пет минута прилике да будемо грациозне, елегантне, и покажемо лепоту наше младости. А да ли сте се икад запитали, како се током времена мењао изглед матурске хаљине? Да ли сте некада питали своју маму или баку о томе какве су биле њихове матурске хаљине? Уколико нисте, ми ћемо покушати да вам то дочарамо причом о трансформацији матурске хаљине кроз деценије.

Постоје информације о матури које датирају из 1800-их година, мада су прве значајне матуре одржане 1930-их и 1940-их. Међутим економски препород из 1950-их проузроковао је велики процват у индустрији матурских хаљина. Матура је ухватила велики замах у целом свету, али је тек 1980-их година популарност матурске хаљине била на врхунцу.

Данас се млади широм света месецима припремају за ово магично вече, и на њега троше велику суму новца. Они имају прилику да покажу своју креативност кроз своје хаљине уживајући у вечери испуњеној плесом, смехом, сузама и опраштањем од средњошколског живота.

Седамдесете године

То су године у којима је направљен мали корак за човека а велики за човечанство, човек је слетео на Месец. Музички и филмски, седамдесете су биле веома разнолике. Популарни су бендови *Queen*, *AC/DC*, *Deep Purple*, *Kiss*. На филмским платнима се појављују филмови *Кум*, *Звездани рајбови*, *Грозница субојне вечери*, *Роки*, и многи други. Матурске хаљине сада више не прате линију тела, већ слободно лепршају и тиме се одупиру традиционалности дотадашњих хаљина.

Деведесете године

Музички покрети као што су хип-хоп, рејв и гранџ су се проширили по целом свету. Појављују се кабловска телевизија и интернет. Мобилни телефони су у масовној употреби у целом свету. Популарни су музичари као што су Мараја Кери, Кристина Агилера, Бритни Спирс, Тупак, Селин Дион и бендови као што су *Red Hot Chilli Peppers*, *Radiohead*, *Oasis* и други. Филмови као што су *Титаник*, *Шинглерова лисица*, *Форест Гамп*, *Енлески пацијент* забављали су велики број људи. Матурске хаљине ове деценије су крајње једноставне и елегантне по својој форми као и по боји. Карактеристична је њихова дужина - у овом периоду расте популарност до пода дугих хаљина.

Педесете године

Ових година свет се опоравио од Другог светског рата. Аутомобилска индустрија доживљава велики процват, као и традиција матурске хаљине. У ово време избија Корејски рат, а Фидел Кастро постаје лидер Кубе. Музичари Френк Синатра и Елвис Присли доводе младе девојке до фанатичног лудила. Представнице лепшег пола које су обележиле ову деценију биле су глумице Бриџит Бардо и Софија Лорен. Хаљине су биле у облику звона, са уским струком и широком сукњом.

Шездесете године

Ову деценију су обележили легендарни Битлси. Тих година први пут се појвљује бикини као одевни предмет за плажу. Омладину су тада освојиле филмске звезде као Ава Гарднер, Елизабет Тејлор, Кери Грант, Пол Њумен и многи други. Шездесете године обележили су Вијетнамски рат, као и говори Мартина Лутера Кинга. Тада су матурске хаљине доживеле трансформацију, под утицајем хипи покрета. Хаљина је досезала до колена, а деколте је био спуштен. Мини сукње су постале апсолутни хит. То је било манифест бунтовништва, чији је симбол био аргентински револуционар, Чегевара.

Осамдесете године

Срушен је Берлински зид, убијен Џон Ленон, Мајкл Џексон издаје албум Thriller, снимљен је филм Е.Т. Млади слушају касете познатих музичара, као што су Мадона, Витни Хјустон, Принц итд. Рубиконова коцка постаје популарна разонода људима широм света. Хаљине су препознатљиве по пуфнастим нараменицама, уском струку и карнерима. А матура постаје позната као најбоља ноћ вашег живота.

Двехиљадите године

Стигли смо и до садашњег времена – напредних технологија, разноликих музичких и филмских жанрова. Матурске хаљине су сада већ прешле дуг пут, од украшених пуфнастих нараменица, јарких боја до елегантних, симплистичких хаљина. У данашње време матурске хаљине баш као и све остало могу бити у разним формама и бојама. Кратке, лепршаве, дуге и елегантне или ретро. То је начин да младе девојке покажу своје бунтовништво и креативност необичним одевним комбинацијама, на пример облачењем елегантних хаљина са старкама или патикама.

БИБЛИОТЕКА

Активности секције „Млади библиотекарџ“ школске библиотеке Гимназије „Светозар Марковић“

Библиотека секција „Млади библиотекарџ“ коју води професорка Сандра Антић наставља са радом и својим активностима, употпуњује већ богати културни живот у нашој школи. Трудећи се да на креативан начин представе рад школске библиотеке чланови секције учествују у обележавању значајних јубилеја, посећују књижевне вечери, учествују у креативним радионицама у библиотеци, а неки од њих су били учесници Ликовне колоније у Гимназији која је одржана октобра 2014. године.

Дан отворених врата: Креативна радионица секције „Млади библиотекарџ“ – израда маски у сусрет јубилеју 20 година Школској Ђозорја, април 2014. године.

У библиотеци је 8. октобра 2014. године, одржана промоција књиге „Мале војвођанске приче“ писца и публицисте Илије Туцића.

Чланови секције на промоцији књиге „Увек с осмехом“ Јелене Радовић, мај 2014. године.

Учешће на Ликовној колонији у Гимназији, октобар 2014. године.

Израда паноа фотографија Школско Ђозорје 1994 - 2014, мај 2014. године.

Поставка изложбе поводом јубилеја - 100 година од смрти Јована Скерлића.

Израда мапе 20 година Школској Ђозорја, мај 2014. године.

Током децембра 2014. библиотекарка секција „Млади библиотекарџ“ је учествовала у снимању филма поводом учешћа школе у пројекту „Развионица“ у циљу промоције Гимназије.

Јубилеј: 200 година од Вукове „Пјесмарице“ и „Писменице“ и 150 година од смрти Вука Стефановића Караџића, септембар 2014. године.

Поводом Савиндана, 27. јануара 2015. године креирали смо пано „Свети Сава – фреске и иконе“ који је употпуњен ликовним радовима ученица Библиотекарке секције: Елене Тадић 118, Дане Брашанац 13 и Теодоре Косијер 13.

Књиге које препоручујемо:

Харуки Мураками, *Норвешка шума*
Ерленд Лу, *Наиван.Сујер.*

Џулијан Барнс, *Историја свећа у 10 1/2 поглавља*

Јусетеин Гордер, *Кћи директора циркуса*
Џ.Р.П Толкин, *Хобиџ*

Листа најчитанијих књига и у школској библиотеци:

Ник Хорнби, *Све о дечаку*

Ден Браун, *Да Винчијев код*

Агата Кристи, *Код белој коњи*

Илија Туцић, *Мале војвођанске приче*

Маргарет Кларк, *Поврашак на прави џуџ*

ПРОФЕСОРИ У ПЕНЗИЈИ

Колектив Гимназије „Светозар Марковић“ ове године испратио је у пензију професорице музичке културе, Габриелу Булатовић и немачког језика, Бранку Влаховић, као и правницу, Анкицу Пешић. Све су имали могућност да кажу неколико речи за наш Гимназијалац, али смо испоштовали њихову вољу и само смо са проф. Габриелом Булатовић поразговарали о њеном раду са ђацима, анегдотама из школског живота и све-му ономе по чему ће памтити нашу Гимназију.

Професорица је провела тринаест дивних година у Гимназији. Каже да јој је било велико задовољство радити са ученицима, и мисли да се лепо дружила и са колегама.

Као професор музичке културе увек је сматрала важним, да се ученици упознају „уживо“ са музиком - да одлазе на концерте, оперске, балетске представе. Сматрала је да један час недељно, а ни ЦД, ни радио, не може заменити сусрет са живим музичарима, који тренутачно „стварају“ ту чаролију која се зове уметничка музика.

У њеној каријери су биле најзанимљивије групне посете позоришту, Синагоги итд. У сећању ће јој сигурно остати неке од тих посета. Прича како је једном приликом наступио светски чувени руски хор „Глинка“. Ученицима првог разреда то је био први концерт који су заједно са њом посетили. Пре представе на часу питали су је: „Ко још данас иде на такве концерте, има ли уопште публике? Је л’ тамо иду само старији људи? “Договорили су се да се сретну пре почетка концерта. Једва су ушли у Синагогу. Већина ученика није нашла слободно место. Ипак, стојећи су отпустили концерт, и били одушевљени, пуни доживљаја и утисака. Испричала нам је још један догађај који је потврдио ефикасност њеног начина рада. Професорица каже: „Имала сам једну ученицу која ме је после првог одласка на оперску представу, на сваком другом часу питала, кад ћемо опет ићи у позориште. Пошто је била мало несташна, мислила сам да се шали, или да жели да стекнем бољи утисак о њој. Но, била је сваки пут међу првима који су се јавили на те представе. Ипак, онда ме је истинки убедила о њеној заинтересованости, када се неколико година касније, док је била на студијама, јавила и замолила ме, када будемо ишли на оперске представе, да и њој обавезно набавим карте“.

Колико год да је волела рад са ученицима, налази задовољство и у пензионерским данима. Дане проводи радећи ствари које није стизала раније. Много чита, има башту, бави се пчелама, и наравно, пуно слуша музику на радију и уживо. Има унуцицу са којом време проводи певајући.

Ученицима светује оно што је и раније често говорила да негују и просто „узгајају“ у себи знатижељу за знањем и за лепим. Да не иду „линијом лакшег отпора“, да не штеде себе од нових сазнања, јер колико год се чини тешко учење, само знање доноси резултате, а наравно и задовољство и срећу.

Перспектива

Сусрет са Марчелом

Ове године, наша школа је учествовала у једном занимљивом пројекту и емисији под називом *Перспектива*, која се тренутно емитује широм региона. Један од главних циљева јесте да омогући младима да се чује и њихов глас када су у питању актуелне теме на Балкану. У педесет и две емисије, снимљене у форми дијалога, дискутовало се о дванаест тема од којих је једна и толеранција, о којој су пред камерама имали прилику да дискутују ученици из Саобраћајне школе Пинки, као и ученици наше Гимназије.

Оно што је интересантно јесте да у свакој емисији гостују млади музичари са Балкана, а ми смо имали прилику да се упознамо са хип хоп музичарем, Марком Шелићем, познатијим као Марчело. Како би сазнали више о самом процесу снимања и о утисцима који су ученици стекли, обавили смо разговор са учеником наше Гимназије, Лазаром Срдићем.

Какво је твоје виђење овог пројекта, с обзиром да си учествовао у њему?

Сматрам да је овај пројекат преко потребан, јер се мишљења младих људи о овако контраверзним темама морају чути. Такође, добро је што су циљна група били млади људи од којих заправо зависи будућност.

Да ли си иначе фан Марчела и колико ти је значило упознавање са њим?

Заправо, превагнуло је то што је Марчело био гост у овој емисији јер сам његов велики обојавалац. Али, касније сам схватио колико ми је заправо допринело ово искуство и подстакло ме на даље размишљање.

Каква је била атмосфера на снимању?

Атмосфера је била врло пријатна за рад, није било рестрикција на оно што смемо и не смемо да кажемо. Било је занимљиво чути мишљења наших вршњака, а потом и детаљније дискутовати о њима.

Да ли сматраш да су захваљујући овој емисији покренуле неке битне теме које би у будућности могле да се реше?

Свакако да јесу, али мислим да ће требати много времена и труда да се уложи да би дошло до реализације тих идеја.

Милица Пајић III5

Садржај

Реч директора.....	2
Пројекат „Регионална подршка инклузивном образовању“	4
Од марта до марта	6
Велики рат	8
Представа о Првом светском рату	10
Холокауст – судбина породице Штарк.....	12
Обележавање стогодишњице од смрти Стевана Стојановића Мокрањца	13
Светосавска академија	14
Ликовна колонија	16
Изложба Ликовне колоније	17
18. Такмичење у беседништву.....	20
Одломак из беседе Данила Лучића „Имати или бити!“	22
Повеља „Капетан Миша Анастасијевић“	23
Месец књиге.....	24
Изложба пешчаних сатова.....	26
Промоција књиге Илије Туцића „Мале војвођанске приче“	27
Интервју са ђаком генерације 2013/2014.	28
Ученички парламент	29
Трупа „Point de Vue“	30
Драмска секција – „Мукла тишина. Потом – аплауз.“	31
Ученички радови	32
Спорт - успех наших одбојкашица	35
Наши талентовани ученици	
Христина Шушак „Моја највећа љубав је музика“	36
Дамјан Керезовић „Успех истраживача“	37
Историја матурске хаљине.....	38
Библиотека	40
Професори у пензији.....	41
Емисија „Перспектива“ – сусрет са Марчелом.....	42

CIP - Каталогизација у публикацији Библиотека Матице Српске, Нови Сад
375.5 (497.113 Нови Сад)

Гимназијалац: лист ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић“,
Нови Сад;

Главни и одговорни уредник Милена Маричић. - 1966, бр. 1-1985, бр. 38;
1990/1991, бр. 1.-Нови Сад: Гимназија „Светозар Марковић“, 1966.-Илустр. ;
30 cm

Годишње.

ISSN 1820-7332COBISS.SR-ID 29697031

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Лист ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић“ Нови Сад

Издавач: Гимназија „Светозар Марковић“ Нови Сад

За издавача: Татјана Вукадиновић, директор

Главни одговорни уредник: Милена Маричић, професор

Лектор: Ивана Божић III5

Технички уредник: Ивана Пејак III5

Уредништво: Теодора Ђокић III9, Драгана Граховац III3,
Ивана Граховац III3, Милица Пајић III5, Катарина Цимбаљевић III5,
Игор Мељник II7, Данијела Рајчевић I5, Милица Бундало I5,
Дуња Простран I5, Сања Лудошки I5

Милан Лазић IV2, Александар Ивковић IV3,

Сарадници: проф. Нада Галић, проф. Драгана Бошковић Томић,
проф. Александра Поповић, проф. Сандра Антић,
проф. Тамара Деспотовић Ђурчић

Штампа: Штампарија Стојков

